

Vi betalar inte, vi betalar inte!

Personer:

ANTONIA
GIOVANNI
LUIGI
MARGHERITA
KONSTAPELN, SERGEANTEN
DÖDGRÄVAREN. FARFAR
2;e KONSTAPELN
KARABINJÄREN

Första akten

Scenen: Ett anspråkslöst arbetarhem. Ett bord i mitten, en säng en garderob på ena sidan, ett skåp, ett kylskåp, en gasspis, en liten bit ifrån två sammankopplade behållare för svetsning.

En kvinna, ANTONIA kommer in följd av en annan yngre kvinna, MARGHERITA. De är fullastade med överfyllda korgar och olika plastpåsar fullproppade med varor, som de ställer på bordet.

ANTONIA: Vilken tur jag hade som träffade dig för annars vet jag verkligen inte hur jag skulle ha klarat att få med mig alla dom här grejorna.

MARGHERITA: Kan man få veta var du fått pengar ifrån för att köpa alla dom här grejerna.

ANTONIA: Det har jag ju redan sagt. Jag har inte köpt det, jag har fått det på såna där erbjudandekuponger. Och sen hittade jag en guldpeng i en tvättpåse.

MARGHERITA: Ja, det där kan du försöka slå i någon annan... en guld-peng, va?

ANTONIA: Tror du inte på det?

MARGHERITA: Nej, det gör jag faktiskt inte!

ANTONIA: Nähä, då får jag väl hitta på något annat då... Vart ska du gå?

MARGHERITA: (på väg att gå) Hej, jag sticker!

ANTONIA: Nej, vänta, jag ska berätta sanningen. Men först far du stänga dörren.

MARGHERITA: Ja, berätta då. (sätter sig)

ANTONIA: Jo, jag gick till snabbköpet, och där var det en massa kvinnor och en och annan karl också, som förde ett himla oväsen för att priserna gått upp så det inte är klokt.

MARGHERITA: Nej, det är verkligen inte klokt.

ANTONIA: (tittar i påsarna som hon under tiden tar upp och ställer i skåpet)

Ja, spaghettin och sockret, det är inte sant, för att inte tala om köttet och konserverna.

Och butikschefen som försökte lugna oss: »Men jag kan ju inte göra nåt åt det», sa han, »det är ledningen som sätter priserna, det är de som har bestämt höjningen.» Har bestämt.

Med vems tillstånd då? »Med ingens tillstånd, det är lagligt. Det är ju fri handel, fri konkurrens!» »Fri konkurrens mot vem? Mot oss? Och vi ska alltid ta emot och hålla käften, va? Pengarna eller livet! Ni är ena riktiga tjuvar», skrek jag åt honom. Och sen gömde jag mig.

MARGHERITA: Bra!

ANTONIA: Sen var det en som sa: »Nej, nu räcker det! Den här gången är det vi som sätter priserna. Vi betalar det som vi fick betala förra året. Och om ni sticker upp, så går vi med grejerna utan att betala nåt alls! Ar det klart: Antingen det passar eller inte!» Åh, du skulle ha sett, chefen blev vit som ett lakan: »Men ni är ju galna! Jag kallar på polis.» Han sätter iväg som en blixtnöj för att ringa där i kassan, men telefonen fungerar inte. Någon har slitit av sladden. »Ursäkta, låt mig gå in på mitt kontor! Ursäkta!» Men han kunde inte komma fram, alla kvinnorna runtomkring.., han trycker på och en kvinna låtsas ha fått en smäll. Hon ramlar omkull och spelar avsvimmad.

MARGHERITA: Ha, ha, vad bra!

ANTONIA: »Ynkrygg!» börjar en stor kraftig kvinna gasta. »Han ger sig på en stackars kvinna. Tänk om hon är med barn och förlorar barnet nu. Då ska du minsann se! Då skickar vi dig i fängelse! Mördare!» Och sen alla tillsammans: »Barnamördare!»

MARGHERITA: Ha, ha, åh, jag skulle också velat vara där.

ANTONIA: Ja, det var verkligen ett skådespel!

MARGHERITA: Hur slutade det sen då?

ANTONIA: Ja, det slutade med att den där chefsfånen - helskraj - gav upp, och vi betalade det, som vi hade bestämt. Jag får väl säga att en och annan gick lite till överdrift: en ville till och med ta på krita. Och utan att lämna sitt namn. »Nej, jag säger inte var jag bor, jag litar inte på er», sa hon, »för sen är ni, käre chefen, högst kapabel till att ange mig. Jag känner er nog! Ni får lita på förtroendet! Att handel bygger på förtroende, är det inte det ni alltid säger? Adjö! Och gott förtroende!»

MARGHERITA: Ha ha!

ANTONIA: »Polisen kommer!» började någon skrika, men det var falskt alarm. Fast alla vi kvinnor flydde. Några släppte påsarna i golvet, någon började till och med grina av rädsla. »Lugn! Lugn!» började några arbetare skrika som just kommit från en fabrik här i närheten. »Blir ni så rädda så ni nästan skiter på er, för polisen! För tusan! Ni har väl rätt till att betala det som är riktigt! Det här är som en strejk, det är förresten bättre än en strejk för under strejkerna så förlorar alltid vi arbetare vår lön. Det här är istället en strejk där den som förlorar på det är kapitalisterna. Ja, vigör nåt ännu bättre: Vi betalar inte! Vi betalar inte! Och här har ni för alla de pengar som ni har stulit från oss under årtal när vi gått och handlat här.» Och ut gick alla fullastade med grejer, och då tänkte jag till och tog en omgång grejer till. »Vi betalar inte! Vi betalar inte!» skrek jag. Och alla de andra också: »Vi betalar inte! Vi betalar inte!» Ja, det var som stormningen av Bastiljen.

MARGHERITA: Ha ha vad bra! jaklar också att jag inte var där!

ANTONIA: Men under tiden kom polisen på riktigt, men den här gången var det ingen av oss kvinnor som flydde. Vi var darriga i benen men vi rörde inte en min. Så när poliserna såg oss så bestämda, när vi kom ut fulla med varor och förde ett sånt oväsen, så fattade de ingenting. »Åh, har ni kommit äntligen! Kom, gå in där och arresterade de där tjuvarna och hälar!» Och iväg gick vi, med arbetarna som bildade kedja åt oss för att vi bekvämt skulle komma fram till spårvagnarna.

MARGHERITA: Vad fint!

ANTONIA: Ja, det var faktiskt en fest, men inte så mycket för det att vi inte hade betalt grejerna utan för att vi helt plötsligt var där alla tillsammans, kvinnor och män, och gjorde en sak som verkligen var rätt och modig, mot herrarna. Och vi tog dem verkligen på sängen! För nu är det de som börjar bli rädda. På några snabbköp har de redan sänkt priserna till och med.

MARGHERITA: Visst, visst, det var riktigt gjort, men vad ska du nu hitta på och säga till din man? Du tänker väl inte komma dragande med den där historien om att du har vunnit det på rabattkuponger till honom också?

ANTONIA: Så du tror inte han går på det?

MARGHERITA: Nej, inte om du frågar mig i alla fall.

ANTONIA: Nä, det kanske är för grovt. Det värsta är att sådär laglydig som han är, så ställer han ju till med en scen. Jag har ju gjort slut på de få slantar jag hade i dag också, så i morgon har jag inte ett öre att betala gasen och lyset med. För hyran oroar jag mig inte, för den har jag inte betalt på fyra månader nu.

MARGHERITA: Nä, om det är för det, så har inte jag heller några pengar. Och hyran har jag inte betalat på fem månader! Och jag har inte ens klarat av att handla mat som du.

ANTONIA: Till att börja med så måste allt försvinna härifrån. Ta med dej du litet av det, är du snäll.

MARGHERITA: Nej nej, för Guds skull... tack, men jag vill inte ha det. Förutom det, som jag redan sagt, så har jag inte ett öre att betala med.

ANTONIA: Krångla inte nu, det är ju presentvaror! I dag får man ta på krita! Ta det nu!

MARGHERITA: Jaha, och vad ska jag sen säga till min man? »Du förstår, det är halvstulna grejer. » Han slår ju ihjäl mig. Nej, nej.

ANTONIA: Inte min, han slår inte ihjäl mig, men han tar kål på mig med sina scener. Han drar fram sitt nedsmutsade namns goda rykte... »hellre dö av svält, men aldrig gå emot lagen! Jag har alltid betalat allt, in till sista öret... fattig men hederlig... jag vill kunna gå bland folk med huvet högt», ett evigt malande och ältande så jag inte får tid att hämta andan ens. Men vad är det här för nåt jag har tagit? Vad är det för burkar? (läser) Blandat kött för hundar och katter. Nämen titta här! (ger burkarna till Margherita).

MARGHERITA: Ja titta, »godis för din kompis, olika smaker». Varför tog du dem?

ANTONIA: Det vet jag inte, tydligen i all förvirringen, så slet jag åt mig vad jag fick tag i. Och titta på det här! (visar en påse) Utvalt hirs för fåglar!

MARGHERITA: Hirs för fåglar?

ANTONIA: (tar en annan burk) Ja, det är tur att det är grejer jag inte har betalat för, annars hade jag ätit upp... ett djupfryst kaninhuvud!

MARGHERITA: Vad säger du? Kaninhuvud?

ANTONIA: Ja, det står här... »För att berika kosten för era höns... tio huvuden för specialpris!!»

MARGHERITA: Ha ha, men det är ju inte klokt! Vill du att jag ska ta med den här smörjan också?

ANTONIA: Nädå, kaninhuvena är jag för fäst vid. Du får ta med dej det som går att använda, olja, spagheti... Så, skynda dig nu. Din man går ju nattsiftet så du har gott om tid att gömma det.

MARGHERITA: Gömma det, va! Och om polisen sen kommer och söker igenom hus efter hus då?

ANTONIA: Äsch, prata inte strunt! Polisen! Hela det här området var ju där på snabbköpet i dag. Och här finns väl åtminstone 10.000 familjer. Kan du tänka dig polisen som kommer och gör husundersökning hos en och en? Då får de ju hålla på till jul! (Antonia kastar en blick ut genom fönstret) Jävlar, min man: Han kommer upp. Han är redan där nere. Skynda dig, ta de här grejerna! Ta dem under kappan och ge dig iväg! Hjälp mig att få in min del under sängen. Nej, hjälp mig inte, jag gör det själv, skynda dig och göm ditt! (Margherita tar snabbt de olika påsarna i famnen och döljer dem under kappan medan Antonia gömmer alla sina påsar under sängen, både de som redan stod på skåpet och de på bordet. Hon lämnar bara dem som innehåller djurmat framme)

ANTONIA: Stick iväg nu! (mannen, Giovanni, kommer in och stöter ihop med Margherita i dörren)

MARGHERITA: Hej, Giovanni.

GIOVANNI: Åh, hej Margherita, hur är det?

MARGHERITA: Fint, tack. Hej Antonia, vi ses.

ANTONIA: Ja, vi ses, hälsa din man.

(Giovanni stannar förvånad och tittar på Margherita som går sin väg så uppsvälld)

ANTONIA: (tar påsen med djurmaten och ställer den på skåpet). Hörru Giovanni, vad står du där och stirrar för? Det var förresten på tiden att du kom! Var har du varit tills nu? (Antonia dukar, vaxduk, tallrikar, bestick etc)

GIOVANNI: Vad är det med Margherita?

ANTONIA: Vadå, vad skulle det vara med henne?

GIOVANNI: Hon är ju alldeles för stor framtill, vilken mage!

ANTONIA: Jaha, är det första gången du ser en gift kvinna med stor mage?

GIOVANNI: Menar du att hon är med barn?

ANTONIA: Ja, det är ju det minsta som kan hända en om man ligger med nån.

GIOVANNI: Men i vilken månad är hon? Jag såg henne förra söndan och då verkade det inte...

ANTONIA: Nä, när har du nånsin fattat nånting om kvinnor? Och förresten var förra söndan för en vecka sen, och på en vecka... oj oj oj! (Antonia är mycket upptagen med att göra i ordning, med det är tydligt att hon gör det för att verka obesvärad)

GIOVANNI: Hörrudu, jag kanske är korkad, men inte så korkad i alla fall. Och Luigi förresten, hennes man, han har ju inte sagt nåt. Vi jobbar ju på samma band och han berättar alltid allting för mig om sig själv och om sin fru.

ANTONIA: Tja, det finns ju saker som man kanske inte har lust att springa omkring och berätta.

GIOVANNI: Vadå ha lust? Är du alldeles vrickad? Har han inte lust att säga att hans fru är med barn? Är det en skam att ha barn nu också?

ANTONIA: Ja, då är det väl så att han inte vet om det än. Och om han inte vet det, hur ska han då kunna komma och berätta det för dig?

GIOVANNI: Vadå inte vet om det?

ANTONIA: Ja, det är väl så att hon inte velat tala om det för honom.

GIOVANNI: Vadå inte velat tala om det?

ANTONIA: Ja, han, Luigi, han tjtade alltid på Margherita att det var för tidigt ännu, att det inte var rätt ögonblick, med krisen som är på gång, att först måste de få ihop lite pengar, för om hon blir med barn så avskedar de henne på firman där hon jobbar, så han fick henne alltid att ta p-piller.

GIOVANNI: Men om han fick henne att ta p-piller, hur kommer det sig då ätt hon har blivit med barn?

ANTONIA: Ja, det är väl så att det inte har haft nån effekt, det händer, må du tro!

GIOVANNI: Och om det händer, varför har hon då hållit det hemligt för sin man, vad har hon då för skuld till det?

ANTONIA: Ja... kanske har pillret inte haft nån effekt av det enkla faktum att hon inte alls tog det. Och om man inte tar pillret, så händer det sen att det inte har nån effekt!

GIOVANNI: Vad babblar du för nåt.

ANTONIA: Ja, det vet man ju, hon är ju så katolsk av sig, och eftersom påven har sagt att pillret är synd...

GIOVANNI: Nä herru du, du pratar ju som om du inte var klok. Vad har du i huvet egentligen? Pillret har inte nån effekt för att hon inte tar det, och så påven, och så har hon en niomånadersmage och mannen märker det inte ens?

ANTONIA: Men hur skulle han kunna märka nåt när hon snörde sig?

GIOVANNI: Snörde hon sig?

ANTONIA: Ja, hon hade band som hon snörde åt hårt hårt, för att inte falla i ögonen. Så precis i dag sa jag åt henne: »Nej, du är ju inte klok, vill du förlora barnet, det kommer ju att sluta med att du kväver det. Snör upp genast och strunta i om de avskedar dig! Barnet är viktigare!» Det var väl bra?

GIOVANNI: Visst var det bra. Det är klart att det var bra!

ANTONIA: Gjorde jag rätt?

GIOVANNI: Ja, ja, rätt, ja.

ANTONIA: Ja, så bestämde Margherita sig för att snöra upp och då pluff så kom den stora magen fri. Och sen sa jag till henne också: »Och sen om din man börjar bråka så säg åt honom att komma hem till mig så kan min Giovanni säga ett sanningens ord åt honom» Var det bra?

GIOVANNI: Ja, det är klart att det var bra.

ANTONIA: Gjorde jag rätt?

GIOVANNI: Ja, ja!

ANTONIA: »Ja, ja.» Tycker du det är ett sätt att svara på? Är du sur på mig eller vad är det? Vad har jag gjort dig egentligen?

GIOVANNI: Nej då, jag är inte sur på dig, jag är sur på det som hände i dag på fabriken.

ANTONIA: Vad var det som hände då?

GIOVANNI: Jo, klockan tolv gick vi ner i matsalen och en fyra fem orosmakare började bråka om maten, att den var äcklig, att det var andra klassens produkter.

ANTONIA: Och i stället var det jättegott - utmärkt och väl lagat?

GIOVANNI: Nej, nej, det var verkligen rena avfallsprodukterna. Men de behövde ju inte gå ihop allihop och föra ett sånt hallå!

ANTONIA: Ja, allihop, du sa ju att det var en fyra, fem stycken.

GIOVANNI: I början ja! Men sen kom de med allihop. De åt och sen gick de ut utan att betala.

ANTONIA: De också?

GIOVANNI: Vadå de också?

ANTONIA: Ja, jag menar inte bara de där fyra, fem, alla de andra också.

GIOVANNI: Ja, arbetsrådsrepresentanterna också. De åtminstone borde ju föregå med gott exempel, inte gå med extremisterna sådär.

ANTONIA: Nä, jag menar det!

GIOVANNI: Men det var inte slut med det. När jag går ut och ska gå och ta spårvagnen kommer jag förbi snabbköpet här i området och där ser jag en massa kvinnor, det var säkert ett hundratal, som skrek, och alla kom ut fullastade med saker. Jag frågar och de svarar mig att de hade betalat så mycket som de hade bestämt själva! Fattar du?

ANTONIA: Nä, det är inte möjligt!

GIOVANNI: Men inte bara det heller, de hade kastat sig över varudiskarna och de flesta gick utan att betala!

ANTONIA: De också?

GIOVANNI: Vadå, de också?

ANTONIA: Ja, jag menar som de där orosmakarna i din fabrik som inte betalade för maten.

GIOVANNI: Ja, just det, de också. Och de misshandlade chefen också.

ANTONIA: Vilken chef, den i snabbköpet eller den i matsalen?

GIOVANNI: Båda två!

ANTONIA: Nä, men vad säger du! Titta, jag är alldeles uppbragt!

GIOVANNI: Ja, det kan jag tro! De här underproletärerna! Ociviliserade är de och provokatörer som spelar herrarna i händerna. För sen kan folk ju gå omkring och säga att arbetarna stjälar, att vi är fängelsekunder på permission.

ANTONIA: Men vad har arbetarna med det att göra? På snabbköpet var det ju deras kvinnor som tog med sig grejer till reducerade priser, eller hur?

GIOVANNI: Ja, men det är ju deras män som sen hemma låtsas som ingenting, och kanske till och med säger åt dem: »Bra, det var bra att du snodde!» Istället för att slå burk efter burk i huvet på dem, och påse för påse. För om min fru ställde till något liknande så ska hon få äta plåtburken också, med nyckeln att öppna den med och allt! Ja, få inte några såna griller i huvet bara, för om jag får veta att du har roffat åt dig nåt på snabbköpet eller om du bara understått dig att betala underpris för en burk sardeller så... så...

ANTONIA: Så får jag äta upp den med nyckel och allt! Jag vet!

GIOVANNI: Nej värre, jag försvinner från det här huset. Jag tar mitt pick och pack och så ser du mig inte mer! Nej förresten, först slår jag ihjäl dig och sen begär jag skilsmässa! Vilken tur att vi vann folkomröstningen!

ANTONIA: Hörru du, om du använder den där tonen, så kan du sticka med en gång, utan skilsmässa också! Hur understår du dig att insinuera att jag... Nä, hellre än att ta hem grejer jag inte betalat som lagen säger, så låter jag dig dö av svält!

GIOVANNI: Ja, det föredrar jag i så fall. På tal om svält, vad är det för mat? För med allt det där bråket i matsalen så hoppade jag till och med över lunchen i dag. Vad ska vi äta då?

ANTONIA: Det här! (ställer med en smäll de två burkarna med kött för katter och hundar på bordet)

GIOVANNI: Vad är det för nåt?

ANTONIA: Kan du inte läsa? Det är utvalt kött för hundar och katter.

GIOVANNI: Va?

ANTONIA: Det är jättegott!

GIOVANNI: Det är väl jättegott för hundar!

ANTONIA: Det finns inget annat. Och så kostar det litet, det är närande, och det är fullt med proteiner... utsökt! Titta det står här också!

GIOVANNI: Driver du med mig?

ANTONIA: Jag driver inte alls med dig. Men går du och handlar nån gång? Vet du vad olja, köttet och skinkan kostar nu? Allt kostar dubbelt så mycket, och sen hittar man ingenting heller. De har stoppat undan allt, för att sälja svart. Det är värre än under kriget.

GIOVANNI: Nä, överdriv inte nu va... inte kriget! I vilket fall som helst så är jag väl inte nån hund än, och jag vägrar! Jag vägrar att...

ANTONIA: Du kan vägra så mycket du vill. Det kan väl hända att du inte är nån hund än, ja, det är ju säkert att du inte är det, men kapitalisterna tänker inte så. Vi är värre än hundar för dem!

GIOVANNI: Ja, ja, det är bra. Men ta bort den här smörjan i vilket fall som helst. Du kan ju äta det själv om du absolut känner för det. Jag tar hellre en kopp mjölk, det räcker med det.

ANTONIA: Tyvärr så finns det ingen mjölk.

GIOVANNI: Vadå finns ingen?

ANTONIA: Jaså, visste du inte det? I morse kom mjölk bilen och genast så spreds ryktet att de hade höjt mjölken ännu mer. Och då hoppade några vettvillingar, några var från kommunistpartiet, också, upp på bilen och började dela ut mjölk till alla kvinnorna för halva priset. Menar du att jag skulle gå ner och ta den för det priset? Till hälften stulen mjölk! Skulle du ha gjort det? Och skulle du ha druckit den sen?

GIOVANNI: Nej, självklart inte!

ANTONIA: Fint! Drick den inte då heller!

GIOVANNI: Men finns det inget annat?

ANTONIA: Jo, jag kan väl koka lite soppa.

GIOVANNI: Vadå för soppa?

ANTONIA: Fågelhirssoppa.

GIOVANNI: Fågelhirssoppa?

ANTONIA: Ja, det är gott må du tro. Det är jättebra mot diabetes!

GIOVANNI: Men jag har inte diabetes!

ANTONIA: Ja, det är väl inte mitt fel om du inte har det än. Och så kostar det hälften så mycket som ris. Förresten så fanns det inget ris kvar. Det fanns bara stort ris, men det tycker ju du inte om.

GIOVANNI: Nä stopp nu! Först vill du ha mig till hund, och nu till kanariefågel.

ANTONIA: Åh vad du tjarar! Michela här mittemot, hon säger att hon lagar det varje dag åt sin man, och han svär att det är jättegott.

GIOVANNI: Åt sin man... ja, det håller ju på att växa ut fjädrar på honom också, har jag sett.

ANTONIA: Hela hemligheten ligger i buljongen. Titta, jag har tagit kaninhuven också.

GIOVANNI: Kaninhuven?

ANTONIA: Javisst, vad du är okunnig! Hirssoppa gör man med kaninhuven, bara huvena, djupfrysta! Du har väl inte fördomar mot djupfrysta grejer nu också?

GIOVANNI: Det är bra, det är bra, jag har förstått. Nej då!

ANTONIA: Vart ska du gå?

GIOVANNI: Ja vart tror du? Jag går väl ner på nån krog.

ANTONIA: Och pengar då?

GIOVANNI: Ja just det, ge mig pengar.

ANTONIA: Vilka pengar?

GIOVANNI: Vadå vilka? Säg inte att du redan är utan?

ANTONIA: Nej, men har du redan glömt att i morgon måste vi betala lyset, gasen och hyran? Eller vill du kanske att de ska vräka oss och stänga av lyset och gasen?

GIOVANNI: Nej, det är klart!

ANTONIA: Nähä, då blir det ingen krog. Men var lugn, nu ordnar jag det här. (tar på sig kappan)

GIOVANNI: Vart ska du gå?

ANTONIA: Till Margherita, hon har varit och handlat idag, jag lånar nåt av henne. Var bara lugn, jag klarar det på nån minut, läs tidningen så länge. Eller också kan du gå dit in och titta på TV, för det är säkert premiärministern med sin hederliga uppsyn som talar om krisen, som är allvarlig men inte desperat, och att vi alla måste hjälpas åt, rika och fattiga. Och dra åt svångremmen, och ha tålamod och förtröstan på regeringen och på fredagsdeckaren. Och medan du förtröstar dig på regeringen och fredagsdeckaren, så kommer jag med detsamma.

GIOVANNI: Ja, men utan kaninhuvuven, kom ihåg det.

ANTONIA: Var bara lugn, den här gången tar jag fötterna. (går ut)

GIOVANNI: Ja, skämta du bara, fortsätt med det. Jag är så hungrig så jag skulle kunna äta till och med... (har tagit en burk i handen och vänder och vrider på den) en läckerhet för era hund- och kattvänner! Pastöriserad, smaklig. Jag vill faktiskt se hur det är. Hur öppnar man den? Jaha, som vanligt så har hon glömt att ta nyckeln. Nä titta, den har skruvlock. För hundar och katter gör de burkar med skruvlock. (öppnar burken) Sådärja. (luktar). Tja, lukten är ju inte så pjåkig. Det luktar som marmelad i ättika, med lite njure med tryffel i botten, spetsad med fiskleverolja. Hundarna och katterna måste verkligen vara ena riktiga dumhuvuven för att äta den här skiten. Förresten..., jag ska ta och smaka på den. Men med två droppar citron... mot koleran. (utifrån hörs en polisbilssiren, rop från män och kvinnor och militära order) Vad är det för bråk? (går fram emot det tänkta fönstret och gör tecken åt någon som är i huset mitt emot)

Aldo! Hallå, Aldo! Vad är det som händer? Ja, jag ser att det är polisen, men vad vill de? Åh, vad mycket jeepar! Vad är det? Vadå mot snabbköpet? Här i området? När hände det då? Idag? Vilka då? Alla? Vadå alla? Åh, du överdriver! Tusen kvinnor! Nej, min fru var inte där, det är säkert. Hon är så emot det här tjuvandet och hellre köper hon kaninhuvuven åt mig... Ja, djupfrysta! Och förresten så har hon inte ens varit utom dörrn idag. Hon fick lov att snöra upp magen åt en väninna..., ja, snöra upp, det vill säga ta bort banden... ja, för hennes man, Luigi, han vill inte att hon ska bli på smällen. Men hon lyssnade på påven så pillren hade ingen effekt, så hon svällde upp på en vecka..., otroliga grejer! Vad är det som du inte fattar? (tittar ner på gatan, det hörs order och skrik igen)

Det är ju en riktig razzia! Vad tänker de göra egentligen, ska de verkligen gå hus för hus? Jaha, om de kommer hit till mig också, då ska de nog få se! För det är ju inget mindre än en provokation! För att smutskasta oss, det är ju klart! »Lata, tjuvaktiga och opålitliga arbetare!» (det knackar på dörren)

RÖST UTIFRÅN: Hallå!

GIOVANNI: Vem är det?

RÖST UTIFRÅN: Öppna, polisen!

GIOVANNI: (öppnar dörren) Polisen? Vad vill ni mig?

KONSTAPELN: (kommer in) Husundersökning. Här är fullmakten. Husundersökning i hela huset.

GIOVANNI: Varför då, vad söker ni?

KONSTAPELN: Nä hörni, spela inte så ovetande nu, va. Det vet väl ni också, det vet ju alla, att det var en stormning på snabbköpet här idag. Tusentals kvinnor och män också köpte tusentals kilo varor till underpris, och många betalade inte alls. Vi söker efter tjuvgodset, eller om ni föredrar det, varor som tagits ut för ett kraftigt sänkt pris.

GIOVANNI: Och det kommer ni och letar efter hos mig? Det är ju som att påstå att jag skulle vara tjuv, en ligist, en opålitlig typ!

KONSTAPELN: Ja, ni får ta det som ni vill. Det rör inte mig. Jag har fått order och jag måste utföra dem.

GIOVANNI: Ja ja, utför ni bara. Men jag vill göra er uppmärksam på att detta är en provokation, nej inte bara det, det är att reta oss! Ni kommer hit och hånar oss också. Det räcker inte med att ni låter oss dö av svält! Titta här vad jag får äta, pastöriserad röra för hundar och katter. (ger burken till konstapel)

KONSTAPELN: Va?

GIOVANNI: Ja, titta här! Lukta vilken skit! Och vet ni varför? Jo, för att allt är dyrt som ögat... kaninögat! (sätter påsen med de djupfrysta kaninhuvorna under näsan på konstapel) Så vi kan inte tillåta oss anständiga grejer, också därför att de försvinner, de stoppar undan dem!

KONSTAPELN: Äter ni verkligen såna här grejer?

GIOVANNI: Javisst, men det är inte alls illa, må ni tro! Behagas det? Var inte blyg nu! Två droppar citron så slinker det ner som kattskit. Smaka nu! Det är bra mot ischias!

KONSTAPELN: Nej tack, jag kräks aldrig före middan.

GIOVANNI: Jag förstår. Ni kanske föredrar en god soppa på hirs för kanariefåglar?

KONSTAPELN: Hirs för kanariefåglar? Står ni och driver med mig?

GIOVANNI: Nä inte ett ögonblick, här är det. Det kostar bara några slantar per kilo. At det här och kvittra sen, kvitt kvitt. Eller det kanske passar bättre med gröpe för grisar.

KONSTAPELN: Ja ni har det verkligen inget vidare! Förresten så har man det inte så fett med våra löner heller. Min fru, stackarn, hon får verkligen hålla igen! Fast jag äter på polishuset... Ja, jag förstår er verkligen. Och., jag borde väl inte säga det, men jag förstår alla de här kvinnorna i det här området som tvingade fram en rea här idag. De har rätt. Personligen har de min fulla förståelse. Mot stöld finns det inget annat försvar än expropriering!

GIOVANNI: Va? Ger ni dem rätt?

KONSTAPELN: Javisst, det kan ju inte fortsätta så här. Ni kanske inte tror det, men jag avskyr att komma hit och vara polis. Och göra såna här förbannade husundersökningar, och för vem sen? För de här svinen som spekulerar, som får folk att svälta, som roffar åt sig, som stjälar. Det är ju de som stjälar!

GIOVANNI: Ursäkta herr konstapel... sa jag rätt, är ni konstapel?

KONSTAPELN: Ja, jag är konstapel.

GIOVANNI: Fint, men tycker ni vi ska säga såna saker? Polis och allting! Vet ni att det där är extremistsnack?

KONSTAPELN: Vadå extremist, jag är bara en som använder skallen. Och som blir förbannad också. För ni får sluta upp med att se oss poliser som en skock idioter som man bara behöver vissla åt och skrika: »Lyd order, iväg, skäll», som åt andra vakthundar! Och ve den som understår sig att tala eller att diskutera. Aldrig uttrycka sina idéer. »Tyst! Plats!»

RÖST UTIFRÅN: Konstapeln! Vart har han tagit vägen? Konstapeln?

KONSTAPELN: Jag är här, på andra våningen. Jag håller på med en husundersökning. Gå upp ni till de andra våningarna.

GIOVANNI: Jo, det förstås, jag håller ju med om det som vissa i partiet säger, att ni också är folkets söner, men...

KONSTAPELN: Vadå folkets söner, vi är slavar. De gör oss till maktens slavar, lakejer åt kapitalisterna. Vi måste få folk att respektera deras lagar, deras intriger och deras bomber!

GIOVANNI: Ursäkta, men om ni tänker på det sättet, varför har ni då valt det yrket?

KONSTAPELN: Vem har valt? Har ni kanske valt att äta den där skiten för hundar och katter, kaninhuvuven och den där andra smörjan för kanariefåglar?

GIOVANNI: Nej, det finns inget annat.

KONSTAPELN: Nähä, och för mig fanns det heller inget annat. Jag fick ta det eller dö. Jag är fil. kand. min bäste herre...

RÖST UTIFRÅN: Konstapeln, vi är färdiga här. Vad ska vi göra, ska vi gå vidare?

KONSTAPELN: Ja, kom inte hit och stör. Gå före till nästa uppgång. Jag kommer efter sen. Jo, jag sa att jag är fil. kand. Min far fick dra åt svångremmen i årtal, för att jag skulle få studera. Och vad fick jag till slut? Ingenting! Antingen emigrera eller ta en plats som kommunal gatsopare eller också polisen. De tvingade mig min bäste herre. »Kom till polisen, så får du lära känna världen.» Ja, jag har då lärt känna världen. Vilken värld! en värld av utsugare, av bedragare och bedragna!

GIOVANNI: Men alla tänker ju inte som ni. Det finns de som trivs vid polisen.

KONSTAPELN: Ja, de som är genomdränkta av propagandan om heder och plikt. De som behöver förtrycka andra för att känna sig viktiga, som behöver ge order och spräcka en och annan skalle. Tjurfolkets debila söner!

GIOVANNI: Men det är ju otroligt. Om jag inte hade hört det med mina egna öron så skulle jag aldrig ha trott det. Men polisen behövs väl, eller hur? Litet mer demokratisk kanske, men den behövs. Annars blir det ju kaos! Bara för att nån har fatt i huvet att det är rätt att göra på ett visst sätt, så kan han inte bara göra det efter sitt eget huve, och gå och handla och betala så mycket som han far i skallen. Man måste ju hålla sig till lagen. (märker inte att han står och slickar på kaninhuvudena)

KONSTAPELN: Jaha, och om lagen är orättvis, om den är täckmantel för utplundringen?

GIOVANNI: Ja, då finns ju parlamentet och partierna, de demokratiska kampmetoderna, då gör man reformer.

KONSTAPELN: Var gör man reformer? Vad gör man för reformer? Var finns de? Bluff, det är vad de är! De har lovat oss reformer i tjugo år, och de enda de fått fram åt oss sen, det är reformen för att hålla statsapparaten i funktion. Tro mig, de allvarligare formerna måste folk göra själva - om de bara börjar tänka. För så länge man delegerar, har förtroende, tålmod, ansvarskänsla, förståelse, självkontroll, självdisciplin.

GIOVANNI: Jaha, där ser man, först spelar han maoistisk omstörtare och sen, i praktiken, så tar han på sig mössan och går och är polis igen!

KONSTAPELN: Ni har rätt, jag kan bara prata. Jag avreagerar mig bara. Tydligen saknar jag fortfarande mod och medvetande. Ännu så länge är jag bara bra på att babbla.

GIOVANNI: Just det! Bara babbel! Den stackars fil. kanden som måste vara polis eftersom han inte har nåt annat att välja på. Vad trodde ni, att ni skulle få mig gråta?

»Men jag kan väl inte emigrera. Ni förstår, jag är fil. kand.» Men ni skulle ha emigrerat

ni också i stället, eller jobba som gatsoppare, som så många gör i er by. De har gjort ett val som riktiga män. För de har värdighet! Men ni talar istället som de som alltid har en ursäkt klar för att aldrig riskera något alls. Ja, värre än så. I morgon kommer jag ju som alltid att hitta er där framför fabriken för att slå mig under strejkerna.

KONSTAPELN: Ja just det. Jag får ge er rätt ännu en gång. Men det är inte sagt... kanske ni får veta en vacker dag att några poliser har vägrat vara kapitalisternas lakejer, kanske till och med att de gått över till andra sidan!

GIOVANNI: Ja, nåt sånt skulle jag verkligen vilja se! Först vill jag se påven göra reklam för preventivmedel!

KONSTAPELN: Världen håller på att förändras. Adjö och smaklig måltid!

GIOVANNI: Jaså, ska ni gå nu sådär, utan att göra lite grann husundersökning ens en gång? Men då förolämpar ni mig! Kasta åtminstone en blick, bara för att göra nånting, ja, vad vet jag, under sängen, garderoben kanske...

KONSTAPELN: Varför då? För att hitta nån burk mjölröra för uppfödning av laxforeller och en påse med foder för grisar? Nej tack! Adjö och smaklig måltid! (går ut)

GIOVANNI: Och god kväll! Tänk att man aldrig slutar att träffa konstiga typer här i världen! En helröd samhällsomstörtarpolis nu också! I vanliga fall träffar jag bara på fascister, tölpar och oförskämda typer, och nu... Det är dit extremisterna från båda sidor tagit vägen, till polisen. Och han kommer hit till mig och kritiserar kommunistpartiet, från vänster till och med. Om vissa i partiet visste det, då skulle det bli annat än »folkets söner»! Åh, men nu har jag förstått, den där är en provokatör. Den räven kom hit för att försöka f mig att prata: »Man måste storma snabbköpen, revolt hos polisen!» Och om jag hade gått på det som en idiot och gett honom rätt, så skulle han ha skrikit: »Halt! Röda brigaderna, du är under arrest. Var har du gömt den kidnappade industrimagnaten?» Men, men, här hittade du ingen fisk som svalde kroken med betet. (han tar tankspritt paketet med hirs) Nej, här sväljer fisken bara fågelmat. (Antonia kommer in med Margherita som fortfarande är tjock om magen som är täckt av kappan. Margherita tittar fram på tröskeln men drar sig genast tillbaka igen)

ANTONIA: Har de varit här också?

GIOVANNI: Vilka då?

ANTONIA: Vet du inte vad det är som händer? Att de håller på och gör husundersökningar hus för hus?

GIOVANNI: Jo, jag vet.

ANTONIA: De har arresterat familjen Mambethi och familjen Fossani också. De hittade grejer hos en massa familjer och de konfiskerade alltihop.

GIOVANNI: Det var bra gjort. Så lär de sig att inte spela smarta.

ANTONIA: Men de tog ju grejer som de betalat ordentligt för också.

GIOVANNI: Ja, det är klart, så blir det ju alltid. Varje gång som det är några dumskallar som snor åt sig en massa, så blir såna som inte har med det att göra också indragna. Ja, nästan varje gång i alla fall, för hit kom de också och...

ANTONIA: Kom de? Hit?

GIOVANNI: Javisst.

ANTONIA: Vad hittade de då?

GIOVANNI: Vadå, vad skulle de hitta för nåt?

ANTONIA: Nä, jag menar, man vet ju aldrig. Man kan ju vara övertygad om att inte ha nånting hemma, och så istället...

GIOVANNI: I stället vadå?

ANTONIA: Och istället så placerar de ut grejer i ens hem, för att f en fast. Det är inte första gången. Till exempel när de gjorde husundersökning hos Rosas son så stack de in en pistol under hans kudde och ett paket flygblad under hans säng.

GIOVANNI: Åh vad du är klyftig! Så de skulle komma hit och stoppa in påsar med spaghetti och socker under vår säng då?

ANTONIA: Nja, inte precis under sängen, det var bara som jag sa...

GIOVANNI: Ja, det var bara som du sa, men du kunde ha rätt, man vet ju aldrig. Får jag titta efter.

ANTONIA: Nej!

GIOVANNI: Vadå nej?

ANTONIA: Nä jag menar, du smutsar ner kudden för mig med dina skitiga händer. Jag tittar efter. Slapp in Margherita du istället.

GIOVANNI: Margherita? Var är hon då?

ANTONIA: (låtsas titta under sängen) Hon är där, bakom dörren. Nej det finns inget här.

GIOVANNI: Men varför lämnade du henne utanför? Margherita, vad gör du där? Kom in, kom in! (Margherita kommer in snyftande) Vad är det som har hänt, varför gråter hon?

ANTONIA: Jo stackarn var alldeles ensam hemma, och när alla de där poliserna stövlade in så fick hon en chock. Tänk va, det var en polis som ville känna henne på magen.

GIOVANNI: Vilken knöl, men varför det då?

ANTONIA: För han hade fått i skallen att hon hade påsar med spaghetti och sånt där istället för barnet.

GIOVANNI: Vilken skurk!

ANTONIA: Ja, just det. Kom här Margherita, sätt dig på sängen. Och då sa jag till henne att komma hit till oss. Det var väl bra?

GIOVANNI: Javisst, var det bra. Men ta av er kappan Margherita.

MARGHERITA: Nej tack.

GIOVANNI: Men ta av den nu, var inte blyg!

ANTONIA: Låt henne vara! Hon säger ju att hon föredrar att ha kappan på sig!

Hon fryser ju.

GIOVANNI: Men det är ju varmt här.

ANTONIA: För dig är det varmt men för henne är det kallt. Hon kanske har feber.

GIOVANNI: Feber? Är hon dålig?

ANTONIA: Ja, det är ju klart. Hon har ju värkar!

GIOVANNI: Redan?

ANTONIA: Vadå redan? Vad vet du om det? För en halvtimme sen så visste han inte ens om att hon var med barn och nu är han förvånad över att hon har värkar också!

GIOVANNI: Ja, jag tycker... hur säger man..., att det verkar som om de kommer litet för tidigt.

ANTONIA: Åh vad han håller på! Vad vet du om de kommer för tidigt eller inte? Ska du veta mer om det än hon som har dem? Så, klä av dig nu, klä av dig och kryp ner under filtarna. Och du, var snäll och vänd dig bort åtminstone.

GIOVANNI: Ja, ja, jag ska vända mig.

(gör det)

ANTONIA: Såja, sluta darra nu, gråt inte mer. Nu är allt över.

GIOVANNI: Men om hon har värkar så är det ju bäst att kalla på doktorn. Eller till och med en ambulans.

ANTONIA: Jaha, för honom kan det gå snabbt. En ambulans, va! Så får hon en fin åktur runt stans alla sjukhus, fram och tillbaka. För jag skulle vilja se om du hittar en ledig plats! Visste inte du att med allt trassel som är på sjukhusen så måste vi som är inskrivna i den allmänna sjukkassan beställa plats åtminstone en månad i förväg?

GIOVANNI: Varför har hon inte beställt plats då?

ANTONIA: Jaha, visst, varför har hon inte beställt plats? Alltid måste vi kvinnor tänka på allting. Vi ska springa, vi ska föda barn, vi ska beställa plats! Varför har inte hennes man gjort det?

GIOVANNI: Men hennes man visste ju inte om det. Hur skulle han kunna tänka sig det?

ANTONIA: Just snygg ursäkt. Han visste inte om det, han kunde inte tänka sig det. Sådär är ni alltid - bekväma. Ni ger oss avlöningskuvertet och sen säger ni: »Ta hand om det du, det här får du klara dig på!» Ni vill älska, för ni behöver lätta på trycket, ni gör oss med barn och sen: »Ta hand om det du! Ta p-piller!» och ni struntar i om den stackars frun som är brinnande katolik sen drömmer varenda natt om påven som säger till henne: »Du syndar, du måste föröka dig.»

GIOVANNI: Ursäkta om jag... jag kanske inte... ja, det angår ju inte mig... men bortsett från påven, som kommer och lägger näsan i blöt i drömmarna också - som om det inte skulle räcka att han dyker upp varenda vecka i Peterskyrkan och på TV. »Tyck om varandra. Vi är alla Guds barn, rika och fattiga, men framför allt de rika!» Men jag säger, eller rättare sagt frågar: När blev Margherita med barn?

ANTONIA: Vad rör det dej? Och han ska tala illa om påven!

GIOVANNI: Nej jag menade, dom har ju inte varit gifta i fem månader ens.

ANTONIA: Vadå då, kan dom inte ha legat med varann innan då? Eller är du också en sån där satans moralist, värre än påven?

GIOVANNI: Nä, men hennes man har ju

sagt till mej att dom låg med varann för första gången först när dom gift sej.

MARGHERITA: Har min Luigi berättat alla dom sakerna för er?

ANTONIA: Ja, det är ju otroligt! Går han runt och berättar så intima saker till den förste han stöter på?

GIOVANNI: Jag är inte den första han stöter på! Jag är hans vän! Hans bästa vän! Och han berättar alltid allt för mig, han ber mej om råd. För jag är äldre och har mer erfarenhet.

ANTONIA: Ha, ha, ha, han har mer erfarenhet. (det knackar på dörren igen) Vem är det?

ROST UTIFRÅN: Polisen, öppna!

GIOVANNI: En gång till?

MARGHERITA: Åh, gode gud!

GIOVANNI: (öppnar) Jaså, god kväll, är det ni igen? (samme skådespelare som spelade konstapeln kommer in, nu klädd som sergeant vid karabinjäreerna och med mustascher)

SERGEANTEN: Vadå ni igen?

GIOVANNI: Åh förlåt, jag tog er för den från förut.

SERGEANTEN: Vem från förut?

GIOVANNI: En poliskonstapel!

SERGEANTEN: Men jag är i stället sergeant vid karabinjäreerna.

GIOVANNI: Jag ser det, sen har ni mustascher också. Men i alla fall, vad önskar ni?

SERGEANTEN: Vi måste göra en husundersökning. (medan två andra karabinjärer kommit in bakom honom)

GIOVANNI: Men era kolleger i polisen har ju redan gjort det för en liten stund sen.

SERGEANTEN: Det har ingen betydelse! Vi gör om det.

GIOVANNI: Jaså, ni litat inte på dom, och så kommer ni tillbaka för att fastställa att vi inte gjort nåt fuffens! Och sen kommer väl tullpolisen för att kontrollera er och sen kommer säkerhetspolisen och sen marinkåren.

SERGEANTEN: hörni ni, spela inte lustig. Gå åt sidan och låt oss göra vårt arbete.

ANTONIA: Javisst, var och en måste göra sitt arbete. Vi sliter i fabriken, åtta timmar vid vävstolarna, du åtta timmar vid bandet, som djur, och dom arbetar med att kontrollera att vi är förståndiga, att vi betalar kapitalisterna så mycke fir deras varor som dom vill ha! (karabinjärerna öppnar garderoben och skåpet) Händer det aldrig möjligtvis att ni kontrollerar att kapitalisterna respekterar kontrakten, att dom inte stryker oss med ackorden, att dom inte sätter oss på minimilön, att dom tillämpar skyddslagarna, att dom inte höjer priserna, att dom inte vråker oss, att dom inte får oss att svälta! (sergeanten fortsätter oförtrutet husundersökningen)

GIOVANNI: Nej, så får du inte säga, för dom avskyr det dom också. Visst avskyr ni sergeanten, att göra husundersökningar för kapitalisterna? Säg det ni till min fru att det står er upp i halsen att låta er kommenderas med visselpipan: »Lyd order! Skäll! Bit som vakthundar, och ve den som ifrågasätter, plats där!»

SERGEANTEN: Var snäll och repetera! Vad var det där om vakthundar?

GIOVANNI: JO, jag sa att ni är ju inte folkets söner, som vissa i partiet säger. Ni är maktens slavar, kapitalistsnutar!

SERGEANTEN: (vänd till karabinjärerna) Sätt på honom handbojor!

GIOVANNI: Handbojor? Ursäkta men varför då?

SERGEANTEN: För smädelse av allmän officer.

GIOVANNI: Vadå för smädelse? Det är inte jag som säger dom här sakerna, det var er kollega förut som sa dom för en stund sen. Det var han som sa att ni känner er som maktens slavar!

SERGEANTEN: Vilka ni? Vi karabinjärer?

GIOVANNI: Nej, han sa ni, för att säga dom, dom vid polisen.

SERGEANTEN: Jaså, ja om dom vid polisen känner sig som slavar, så är det ju en annan sak. Ta av honom handbojorna. Men välj era ord!

GIOVANNI: Jaså, jag ska välja. Oh, vad dom är åtskilda dom här åtskilda kårerna.

(karabinjärerna fortsätter husundersökningen, nu närmar de sig sängen)

ANTONIA: (till Margherita) Jämra dej, gråt!

MARGHERITA: Ajååååj!

ANTONIA: Högre!

MARGHERITA: (jämrat sig hjärtskärande) Ajoouhaaj! Ajaaaaj!

SERGEANTEN: Vad är det, vad är det med henne?

ANTONIA: Hon har värkar, stackarn.

GIOVANNI: För tidig födsel, fem månader, inte mer.

ANTONIA: Hon hade en kris för litet sen, för det var några poliser som ville känna henne på magen, stackarn!

SERGEANTEN: Känna henne på magen?

GIOVANNI: Javisst, för att se om hon kanske hade nåt paket ris eller spaghetti där i stället för ett barn. Varsågod, håll till godo ni också, känn för att tro! Det är ju i alla fall bara en stackars arbetska så det kan inte hända er nånting. Allt är tillåtet. Det är ju inte prinsessan Ranieri eller Agnellis fru. Dom skulle ju få er sparkade ur kåren på nolldag om ni understod er nåt sånt med dom. Men här är det ingen fara. Varsågod, var och en kan pröva på.

SERGEANTEN: Sluta med det där, hörni! Ni provocerar oss.

ANTONIA: Ja, du överdriver! Lägg av nu!

MARGHERITA: Ajooajaj! Ooaj!

ANTONIA: Och överdriv inte du heller nu. Ta det lugnt!

SERGEANTEN: Har ni kallat på ambulans?

ANTONIA: Ambulans?

SERGEANTEN: Jaa, den här stackars kvinnan kan ni ju inte ha här och riskera att hon dör. Och förresten om det är för tidigt som ni säger så riskerar hon att förlora barnet.

GIOVANNI: Han har rätt. Ser du vad han är mänsklig herr sergeanten. Jag sa ju också att vi måste kalla på ambulans.

ANTONIA: Och jag sa också att om man inte har beställt plats så tar dom inte emot en på sjukhuset. Dom låter en åka runt till alla sjukhus i stan. Och då kolar hon ju i bilen.

(utanför, tjut av en bilsiren)

SERGEANTEN: (går och kikar ut genom fönstret) Jaha, nu kommer ambulansen, som vi kallat hit för den där andra kvinnan, som var dålig i våningen under. (vänder sig till karabinjärerna) Kom här, hjälp mig att bära in henne också.

ANTONIA: (opponerar sig) Nej, för all del, besvara er inte...

MARGHERITA: Nej, jag vill inte åka till sjukhuset!

ANTONIA: Ni ser, hon vill inte.

MARGHERITA: Jag vill ha hit min man, min man! Ajjå! Ajooåå!

ANTONIA: Ni hör, hon vill ha hit sin man, som ju inte kan komma hit för han gör nattskiftet. Jag beklagar men utan mannens samtycke så tar vi inte på oss det ansvaret.

GIOVANNI: Nä, det tar vi inte på oss.

SERGEANTEN: Jaså, det tar ni inte på er? Men istället tar ni på er ansvaret att låta henne dö här?

ANTONIA: Hur skulle det bli på sjukhuset i stället då?

SERGEANTEN: På sjukhuset kan dom rädda henne och kanske barnet också.

GIOVANNI: Men det är för tidigt, har jag ju sagt!

MARGHERITA: Ja, ja, jag är för tidig. Ajaj! Aaojoj!

ANTONIA: Och skakningarna i bilen kommer att göra att det sätter igång. Och hur ska då ett barn som är fött i femte mån kan överleva?

SERGEANTEN: Ni har tydligen ingen aning om dom framsteg, som läkekonsten har gjort i dag. Har ni aldrig läst nåt om kuvösfödelse?

ANTONIA: Jo, jag har läst om det, men vad har det med det här att göra? Om det föds i femte mån kan dom ju inte ha det i nåt syrgastält sen.

GIOVANNI: Nä, nä, en sån liten! Ska han tälta då? Sen tror jag inte dom tar emot så små vid scouterna.

SERGEANTEN: Det är tydligt att ni inte konsumerar information varje dag precis.

GIOVANNI: Nä, jag konsumerar ingenting, inte mat heller i dag.

SERGEANTEN: Men var lever ni egentligen? Har ni aldrig varit och tittat på vilken utrustning dom har nu, just här i Milano, på det gynekologiska centrat? Jag var där i tjänsten, därinne, för fem månader sen, och jag såg att dom till och med kan göra en transplantation.

GIOVANNI och ANTONIA: Vadå för transplantation?

SERGEANTEN: Transplantation av för tidigt födda. Dom tog en baby i femte månaden ur magen på en kvinna som inte kunde behålla den längre och så satte dom i den i magen på en annan kvinna.

GIOVANNI: I magen?

SERGEANTEN: Javisst, kejsarsnitt. Dom ympade in den med moderkakan och alltihop, dom sydde ihop och efter fyra månader, precis för en månad sen, så föddes den igen, fin och frisk som en nötkärna.

GIOVANNI: Som en nötkärna?

SERGEANTEN: Ja!

GIOVANNI: Jag tror att det är ett trick.

ANTONIA: Vadå trick, jag har också läst det. Det är klart att det verkar otroligt. Ett barn som föds två gånger, ett barn med två mammor!

MARGHERITA: Nej, nej, jag vill inte! Ajjoo!

ANTONIA: Hon har rätt stackarn. Nä, jag skulle heller aldrig låta en annan kvinna föda mitt barn på nytt!

MARGHERITA: Jag vill inte, jag vill inte, jag ger inte mitt samtycke.

ANTONIA: Nähä, där hör ni, hon ger inte sitt samtycke, och då kan vi ju inte ta henne härifrån.

SERGEANTEN: Men jag ger er mitt samtycke. Jag tar på mig ansvaret. Jag vill inte ha nåt trassel för underlätet bistånd!

ANTONIA: Nä, vilka trakasserier! Först snokar dom överallt, sen sätter dom på oss handbojor och nu vill dom få in oss i en ambulans. Ok att ni inte låter oss leva men låt oss åtminstone dö var vi vill!

SERGEANTEN: Nej, ni får inte dö var ni vill.

GIOVANNI: Nej det är klart, vi måste dö där lagen föreskriver.

SERGEANTEN: Ni ska akta er för att driva med oss. Det har jag ju redan sagt.

GIOVANNI: Vem driver med er?

ANTONIA: Lyssna på mej Giovanni, det är inte rätt ögonblick. Kom här så tar vi ner henne.

SERGEANTEN: Behövs det en bår?

ANTONIA: Nej, nej, hon kommer själv. Visst kan du gå? Nu reser vi henne upp...

MARGHERITA: Ja, ja... Åh, nej, nej det glider!

ANTONIA: Jävlar! Skulle ni kunna gå ut ett tag. Min vän här är litet naken. Jag måste klä på henne. (alla män ut)

SERGEANTEN: Visst, vi går ut.

ANTONIA: Så, skynda dej, dra upp dom där påsarna. jaklar också! Att den här eländiga ambulansen skulle dyka upp nu också.

MARGHERITA: Jag visste att det skulle sluta så! Vad kommer att hända sen på sjukhuset när dom märker att jag är med spagheti, ris och burkar i stället för med barn?

ANTONIA: Det kommer inte att hända nånting, för vi kommer inte till sjukhuset ens.

MARGHERITA: Nä just det, för dom kommer att arrestera oss innan dess!

ANTONIA: Sluta gnälla! Så fort vi är inne i ambulansen, så talar vi om för förarna hur det förhåller sej. Det är bra folk, dom är på vår sida. Dom hjälper oss säkert.

MARGHERITA: Och om dom inte är på vår sida då? Om dom anger oss i stället?

ANTONIA: Lägg av, dom anger oss inte!

MARGHERITA: Det glider, det är en annan påse, det åker ut!

ANTONIA: Håll i den! Åh vilken röra!

MARGHERITA: Nej, tryck inte så där! jaklar, en påse oliver i saltlake har gått sönder!

Åååh! (Giovanni in åtföljd av sergeanten)

GIOVANNI: Vad är det som händer nu då?

MARGHERITA: Det åker ut, det åker ut alltihopa!

GIOVANNI: Barnet åker ut, barnet åker ut! Fort sergeanten, hjälp mej att bära henne.

SERGEANTEN: Låt mej ordna det här!

ANTONIA: Sådärja, bra, håll henne horisontellt.

SERGEANTEN: Men vad är det här våta?

ANTONIA: Vattnet har väl gått.

GIOVANNI: Fort, annars föder hon här!

ANTONIA: Akta, akta, var försiktiga!

MARGHERITA: Det åker ut det åker ut!

ANTONIA: Ja, jag har hört att det åker ut! Vänta vi sveper in henne i den här filten. Ta det försiktigt sergeanten!

GIOVANNI: Vänta, jag hämtar jackan så kommer jag också.

ANTONIA: Nej, du stannar hemma! Det här är kvinnogrejer. Ta en trasa i stället och torka golvet. Det är ju alldeles blött.

GIOVANNI: Jaha, jag tar trasan och torkar upp, för det är ju karlgrejer om något. (alla går ut utom Giovanni som tar trasan och tittar ut genom fönstret) Nää, titta vilken röra! Jag undrar just vad Luigi kommer att säga när han kommer hem från skiftet i morgon och kanske finner sej vara far helt plötsligt. Han får väl slag! Och om hans barn sen är transplanterat till en annan kvinnas mage! Då får han väl ett slag till och kolar av! Det är bäst jag pratar med honom först. Jag måste förbereda honom långsamt, börja från början, just det! Jag börjar prata om påven. »Bröder i Kristus!» (på knä för att torka golvet med trasan) Oj, vad mycket vatten! Men vilken konstig lukt, det verkar vinäger, ja just det, saltlake... Nää, det visste jag inte, att vi ligger nio månader i saltlake innan vi föds! Tänk va! Men vad är det här? En oliv? Ligger vi i saltlake med oliver också? Nä dra på trissor! Nej men jag är ju dum i huvet! Oliver har ju inget med det att göra! (det hörs sirentjut på nytt. Giovanni reser sig och återvänder till fönstret)

Jaha, nu åker dom iväg. Hoppas allt går bra. Men varifrån kan den här oliven komma? Åh titta, en till. Två oliver! Om det inte var så att dom har lite tvivelaktigt ursprung så skulle jag äta upp dom. Jag har blivit så hungrig. Jag tror nästan jag verkligen gör mej en hirssoppa. Den kanske till och med är god. Vattnet är redan på, jag lägger i två buljongtärningar, en lök. (öppnar kylskåpet) Nähä, jag visste väl det, det finns inga buljongtärningar och inte heller nån lök. Jag får lov att lägga i kaninhuvna i alla fall! Fan jag känner mej som häxan i Snövit när hon blandade till giftet. »Sen ska du få se, jag äter soppan och så - förvandlar jag mej till en groda.» Eller också till en av dom sju dvärgarna, eller till den åttonde »Hunger!» (disträ tar han röret till svetsapparaten) Vad gör min svetsapparat här? Hur många gånger ska jag behöva säga till den där

dumskallen Antonia att hon inte ska använda den till att tända gasen, för det är farligt!
Och dessutom gör hon slut på batterierna för mig. (Luigi dyker upp i dörröppningen)

LUIGI: Får man komma in? Är det nån hemma?

GIOVANNI: Åh Luigi, hej! Men vad gör du här så här dags?

LUIGI: Tjenare Giovanni. Jo, det var så att... nej, jag förklarar sen. Jo, hör du, vet du när om min fru? Jag var hemma och dörren är öppen men det är ingen där.

GIOVANNI: Nä just det, din fru var här för tio minuter sen. Hon har åkt iväg med Antonia.

LUIGI: Vart har hon åkt? Vad skulle hon göra?

GIOVANNI: Tja, du vet, kvinnogrejer.

LUIGI: Vadå, kvinnogrejer?

GIOVANNI: Hör du, lugna dej nu! Vad är det med dej? Om jag säger kvinnogrejer, så betyder det att det är grejer som vi inte ska bry oss om! Vi ska bara bry oss om karlgrejer.

LUIGI: Vadå, ska jag inte bry mej om! Det ska jag visst bry mej om!

GIOVANNI: Jaså, ska du bry dej om det? Varför har du inte brytt dej om att beställa en säng då för åtminstone en månad sedan, som man ska.

LUIGI: En säng? En säng till vadå?

GIOVANNI: Nävisst, det är kvinnogrejer, va? Det är den vanliga visan! Vi slänger åt dom avlöningskuvertet och sen säger vi »det här får du klara dig på!» Vi älskar och säger, »Ta p-piller!» Vi gör dom med barn och... »Det får du klara!» Barnet är deras göra, dom måste ta det till dagis och gå och hämta det och...

LUIGI: Vad säger du egentligen?

GIOVANNI: Jag säger att dom har rätt! Vi struntar verkligen i dom! Vi är också utsugare i vår tur, med samma mentalitet som herrarna!

LUIGI: Men vad har allt det där att göra med att hon, Margherita, lämnar våningen öppen och utan att lägga en lapp ens en gång, bara försvinna sådär!

GIOVANNI: Varför skulle hon lägga en lapp till dej? Skulle du inte vara i fabriken på nattskiftet kanske? Hur kommer det sej att du redan är tillbaka nu då?

LUIGI: Jo, tåget blev blockerat.

GIOVANNI: Vem blockerade det då?

LUIGI: Alla vi arbetare. Du förstår dom där jävlarna har höjt månadskortet med trettio procent!

GIOVANNI: Och då blockerade ni tåget?

LUIGI: Javisst, vi drog i alarmsignalen och sen allihopa: ner på spåren! Vi blockerade hela linjen. Tåget till Rom och expresståget till Paris också! Du skulle ha sett vad dom fina herrarna var förbannade.

GIOVANNI: Ha, ha, vilken fin fest! Vilket fint företag! Ursäkta, men vad mej anbelangar så är det där huvudlösa bravader bara. Det är omedvetna småaktioner. Det spelar reaktionärerna i händerna!

LUIGI: Visst, visst, jag tycker också att det är småaktioner! Jag sa det också till dom andra kamraterna. »Det tjänar inget till att vi står här och håller på för att få dom att sänka priset på månadskortet. Vi ska inte betala nånting för månadskortet i stället.»

GIOVANNI: Jaså, desto bättre! Har du blivit galen? Inte betala månadskortet!

LUIGI: Visst, det är ju firman som ska betala vår resa! Och dom ska betala oss tiden som vi tillbringar på tåget också. Hör du, dom där timmarna, dom sitter vi ju inte av sådär,

för att åka på utflykt, dom sitter vi ju av för arbetsgivaren. Vi stiger upp två timmar tidigare för honom och vi kommer hem två timmar senare, fortfarande för honom.

GIOVANNI: Men herru du? Menar du verkligen det där? Vem har proppat i dej det där? Några av dom där utomparlamentariska typerna, det slår jag vad om. Dom är ju alla infiltrerade provokatörer!

LUIGI: Snacka inte skit, provokatörer! Tonino, är han provokatör kanske?

GIOVANNI: Vilken Tonino, han som står vid pressen?

LUIGI: Ja, han. Och Marco och dom tre från Kalabrien, från min by.

GIOVANNI: Jaså, det är dom som har proppat i dej saker, dom där palestinierna!

LUIGI: Nej, det har jag »kommit på» själv. För det är inte svårt att förstå att det inte kan fortsätta så här. Vi måste ta initiativ själva, vi kan inte vänta på regeringens goda vilja, på att fackföreningen ska medla och till slut på partiets godkännande. Det måste bli ett slut på att man måste ha fullmakt för att kunna gå och pissa till och med. Och allt snack om förtroende och ansvarskänsla och att ha tålmod och förstå... Nej, det är nog, vi måste ta initiativet i våra händer. Det är vi som ska ändra på saker och ting. Och det börjar hända grejer! Åh, vad det händer!

GIOVANNI: Herru du, tar jag fel eller har du inte pratat med den där konstapeln utan mustasch, som liknar på pricken den där karabinjären med mustasch?

LUIGI: Med vem?

GIOVANNI: Ja, med den där maoistprovokatörpolisen, som säger att man ska göra rent hus på snabbköpen, jo han, han går omkring och yrar sådär, precis som du!

LUIGI: Jag har aldrig träffat honom. (smakar på innehållet i den öppna burken)

Mm, inte illa den där pastejgrejen. Vad är det?

GIOVANNI: Nää, herru, har du ätit av den där burken?

LUIGI: Ja, det är inte så illa. Förlåt men jag var hungrig.

GIOVANNI: Utan citron.

LUIGI: Varför då? Skulle man ha citron på?

GIOVANNI: Nja, jag vet inte. Men är du säker på att det är gott?

LUIGI: Jättegott.

GIOVANNI: Får jag smaka. Tja, för all del, jag trodde det skulle vara sämre. Det är nästan godare än koncentrerat masksubstitut för mörtfiske. Skulle du kunna öppna den andra burken också?

LUIGI: Gärna men vad är det?

GIOVANNI: Det är ett slags pastej för rika hundar och katter.

LUIGI: Pastej för hundar och katter? Nää, är du galen?

GIOVANNI: Nej, jag är lite excentrisk bara, en finsmakare! Smaka på det här också! (räcker honom en tallrik soppa) Smaka bara!

LUIGI: Åh, det var inte illa! Vad är det?

GIOVANNI: Det är en av mina specialiteter, soppa på hirs för kanariefåglar och djupfrysta kaninhuv.

LUIGI: Hiss för kanariefåglar och kaninhuv?

GIOVANNI: Ja det är en kinesisk specialitet. Den heter Lin-Piao-soppa. Det är såna där revisionistgrejer.

LUIGI: Men hirsen är lite hård.

GIOVANNI: Vilket snack, det är pilafhirs, den ska vara hård. Hård hirs och kaninhuven med curry, det var så som den kulturella kontrarevolutionen började i Kina! Vem har ätit upp oliven, som låg här förresten?

LUIGI: Jag. Varför då, fick jag inte det?

GIOVANNI: Nä, det fick du inte! Det var oliven från din fru! Se på den, han tar till och med maten från sin nyfödde son!

LUIGI: Vadå, oliven från min fru och min nyfödde son?

GIOVANNI: Ja, vet du inte att när man föds... du vet saltlaken... som sen åker ut... Nä, vi struntar i det, det är bättre att vi kommer dit gradvis, annars så... vi börjar med påven... jo alltså, den gode Paolo...

LUIGI: Hörru Giovanni, du kan inte må nåt vidare, va? Vad är det för snack du kommer med?

GIOVANNI: Vad är det för snack du kommer med då? Arbetsgivaren ska betala vår biljett för att vi reser för

honom och han ska betala oss för dom timmar vi sitter av på tåget också. Om man resonerar på det viset så borde han ju också betala oss för dom timmar vi sover eftersom vi vilar oss för honom, för att vara pigga på jobbet dan efter. Och han borde betala oss för bion och TV:n eftersom dom grejerna tjänar till att vi avreagerar oss all den stress vi får i oss vid bandet. Och han borde betala vår fru nåt också när vi älskar med henne, för med kärleken pånyttföds vi för honom och sen ger vi honom bättre avkastning!

LUIGI: Just det, du sa det! Och är det inte sant kanske att våra kvinnor dessutom fungerar som gratis tjänsteflickor åt arbetsgivaren? Och att det är dom det går ut över att vi är förbannade på honom? All den där all... Vad är det de heter... alienationen, som vi känner i fabriken? För hit hem kommer vi och gömmer oss som djur i sina hålor, för att slicka våra sår, för att klia varandras löss och skabb, man och hustru, mot all den tristess, den tomhet och det elände hos det skitliv han tvingar oss att leva.

GIOVANNI: Nä, låt oss inte överdriva nu, va. Det är väl inte ett sånt förskräckligt skitliv egentligen. Vi har det ju bättre än förut. Ett hem, hur uselt det än är, har vi nästan alla. Somliga har till och med bil, kylskåp har vi alla! TV...

LUIGI: Men jag skiter väl i kylskåp, bil och TV, när det jävla liv, som jag lever äcklar mej! Ett arbete som vore nåt för dresserade apor: en svetsning, ett slag, iväg med en bit, hit med nästa, en svetsning, (mekaniskt börjar också Giovanni mima arbete vid bandet) ett slag, upp med ackordet, en svetsning...

GIOVANNI: Ett slag, på med borren, iväg med den biten, hit med nästa, en svetsning... nää, fan, vad får du mej till? Håller du på och gör mej tokig också?

LUIGI: Nej, det är inte jag som gör dej tokig, det är arbetsgivaren! Samma arbetsgivare som indoktrinerar dej överallt tills du blir helt korkad. På bio med historier om omöjliga knull, med rumpor, som kommer och går överallt. Med kvinnor som liknar ständigt kåta pantrar, kvinnor som pratar och rör på munnen och tungan som om dom slickade på en glass. Dom slickar på en glass som man kan slicka på allt utom på en glass. Och sen kallar dom det för Eros-kultur!

GIOVANNI: Ja, det stämmer det där om bion. Och man kan ju tillägga också att sen när man går ut bara för att koppla av, så blir det så att man går och drar framför reklamaffischerna, och där är fler rumpor på BH-reklamen, rumpor och bröst på reklam för pennor, tandcreme och mjukost. Din fru är där och går bredvid dej. Du tittar på henne. Hon har inte tvättat håret i Diopp, »åh så mjukt och lent», hon har inte hårspray, »åh så

genomskinlig»! Hon har ingen parfym »Kärlekens mystik». Hon har inget halsband som klirrar. Hon har ingen genomskinlig klänning som fjärilsvingar! Brösten är sådär runda. Dom dansar inte ens. Andan är bara en ända det är inte nån »rumpa» som dom på bio, hon svänger inte med den. Hon har svullna fötter och grova händer. Jag tittar noga på henne och får lust att kasta ner henne i första bästa kanal.

LUIGI: Ja just det! Och vet du vad som händer mej också? Jo sen, när jag älskar med min fru, då älskar jag inte med henne inte. Jag älskar med tandcremen Signal med röda ränder, med det skummande och upphetsande Tuborgölet och med den magra skinkan på burk!

GIOVANNI: Ja, det är verkligen hemskt!

LUIGI: Det är hemskt därför att dom, herrarna, har gjort så att det blivit så. Dom har förpestat luften, dom smutsar ner floden, havet förvandlar dom till en kloak, förhållandet till människor, det du äter!

GIOVANNI: Nja, inte riktigt allt. Den här hirssoppan är till exempel inte dum.

LUIGI: Och allt håller på att gå åt helvete. Se bara i fabriker som stänger en efter en, avskedanden, minimilön. Har du sett, i Tyskland också, på Volkswagen och sen gick den där banken i konkurs, där till och med påven skulle ha en massa pengar.

GIOVANNI: Det är rätt åt den där fågelskrämman i vitt, som håller på och tjatar på kvinnorna att man måste bli med barn!

LUIGI: Vad är det för historia om påven som vill bli med barn?

GIOVANNI: Nej, inte han med barn, fast han säkert skulle gula det... Jag talar om din fru.

LUIGI: Vad har min fru med påven att göra?

GIOVANNI: Jaså du låtsas att du inte vet det.

LUIGI: Nää, det vet jag inte! Vad är det för historia om påven?

GIOVANNI: Nähä, men om du inte var så upptagen med att älska med randig tandkräm och skinka på burk, utan i stället intresserade dej för vad din fru drömmer om på natten, när den gode Paolo kommer i vitt och börjar: »Bröder i Kristus, jag har kommit för att säga er att p-pillret är Guds förbannelse. Tag icke pillret i Kristus!»

LUIGI: Margherita tar inte p-piller heller.

GIOVANNI: Jaså, vet du också det? Vem har berättat det?

LUIGI: Ja, vem skulle ha berättat det tycker du? Hon behöver inte ta det för hon kan i alla fall inte få några barn på grund av nån missbildning som jag inte kommer ihåg nu...

GIOVANNI: Det är du som har en missbildning - i huvet! Din fru är frisk som en nötkärna och hon kan få en massa barn..., för det har hon nämligen redan.

LUIGI: Har hon ett barn? Sen när då?

GIOVANNI: Nu! Det kan förresten tänkas att det redan är fött vid det här laget, för tidig födsel i femte mån.

LUIGI: Prata inte dumheter, femte mån! Hon hade ju inte nån mage ens!

GIOVANNI: Hon hade inte det för att hon snörde sej. Men sen fick Antonia henne att snöra upp och då, ploff, fick hon en jättemage, som såg ut som i nionde mån, ja i elfte!

LUIGI: Hörru du, driver du med mej?

GIOVANNI: Inte ett dugg! Om du verkligen vill veta det så åkte min fru iväg med henne, hon åkte med henne i ambulansen till sjukhuset. För hon höll nästan på att föda här.

LUIGI: Födde hon här?

GIOVANNI: Vattnet gick redan. Titta, jag har torkat upp det.

LUIGI: Har du torkat upp vattnet?

GIOVANNI: Ja, jag vet inte vatten precis, det är bättre att säga saltlake, kanske med någon oliv, som förresten var den som du åt upp sen!

LUIGI: Hörru du, sluta driva med mej nu! Var är min fru?

GIOVANNI: Jag sa ju det, på sjukhuset.

LUIGI: Vilket sjukhus?

GIOVANNI: Ja, om man det visste! Om du hade beställt plats så hade vi vetat det nu. Men på det här viset... Hon kanske håller på och åker runt till dom allihop, och sen föds barnet i ambulansen. Stackarn, mitt bland alla oliverna!

LUIGI: Hörru du, lägg av med att spela dum nu va! Du måste då alltid göra dej lustig och driva med allvarliga saker. Säg mej till vilket sjukhus dom har fört henne annars åker du på en propp!

GIOVANNI: Ta det lugnt! Jag har ju redan sagt att jag inte vet det. Nej, dom kanske har åkt till det där... vad heter det... gynekologiska centrat.

LUIGI: Gynekologiska centrat?

GIOVANNI: Ja, där dom gör transplantationer av för tidigt födda barn från en mage till en annans också.

LUIGI: Transplantationer av barn?

GIOVANNI: Jo, precis! Men var lever du egentligen? Vad det märks att du inte konsumerar information när det gäller för tidig födsel. Alltså, stå stilla där så ska jag förklara. Dom gör såhär..., dom har en maskin med ett tält fullt med syre... dom tar kvinnan som har det för tidiga barnet i fjärde månaden, eller. femte. Sen tar dom en kvinna, som blir den andra modem..., dom gör ett kejsarsnitt... dom lägger barnet i hennes mage... dom syr ihop moderkaka och allt... och efter fyra månader... en nötkärna.

LUIGI: Lägg av, jag skiter i din maskin och i transplantationer och kejsarsnitt. Jag vill veta var det här jävla gynekologiska centrat ligger nånstans. Har du en telefonkatalog?

GIOVANNI: Nä, det har jag inte, vad skulle jag med den? Jag har ju inte ens telefon. Skulle jag ha den att bläddra i, --såhär »Nu ska jag se vilka som bor här i stan».

LUIGI: Nähej, då går vi ner till baren där nere, där har dom telefon.

GIOVANNI: Bra, så kan vi ringa till gynekologiska, helt enkelt. Men förresten, nu när jag tänker på det, så ligger ju gynekologiska i Niguarda.

LUIGI: I Niguarda? Men Niguarda ligger ju till och med på andra sidan stan.

GIOVANNI: Ja, det är minst två mil härifrån.

LUIGI: Men varför åkte dom så långt?

GIOVANNI: Jag sa ju det... Åh, vilket minne! Det är för att där gör dom transplantationerna. Dom tar en annan kvinna, den första som går med på det... en annan kvinna? Min fru? Antonia går säkert med på det... Hon vill alltid vara den första när det gäller sånt! Hon är ju så korkad! Hon går säkert med på transplantationen och så kommer hon hem med barn! Skynda dej, rör på benen. (dom springer ut)

Slut på första akten

Andra akten

De två kvinnorna kommer hem. Margherita har fortfarande mage. Hon snyftar.

ANTONIA: Såja, Margherita, kom nu! (ropar) Giovanni, Giovanni! Han är inte hemma. Du ska se, att han redan har gått och jobbat. Vad är klockan? (tittar på väckarklockan på skåpet) Halv sex. Det var värst, från det ena till det andra har vi varit ute mer än fyra timmar. (går och tittar i det andra rummet) Jaha, han har faktiskt åkt. Och han har inte rört sängen ens, stackarn.

MARGHERITA: Det är helt och hållet vårt fel. Åh, att jag lyssnade på dej! Titta vad vi har ställt till med!

ANTONIA: Sluta upp med att gnälla! Du är då en riktig gnällspik! Vad är det som har hänt när allt kommer omkring? Det har ju gått som smort, inte sant? Du såg väl vad dom var snälla, dom i ambulansen? Jag behövde bara säga: »Jo, ni förstår, den här flickan är inte med barn utan hon är full med stöldgods», så ställde dom genast upp på att hjälpa oss. Dom berömde oss ju till och med: »Ha ha vad bra! Det var bra gjort! Visst, man måste ju platta till dom där ockrartjuvarna på snabbköpen.» Och du som var så orolig! Det är bara det, man måste lita på folk! (tittar i kylskåpet)

Nä, vem har snott smöret för mej nu då? Nej, här är det. Nu ska jag göra en soppa åt dej. Visst ja, ris.., ge mej ett paket ris. (Margherita tar ut ett paket ris ur påsen hon har gömd under kappan. Antonia går till spisen och ser grytan)

Men vad är det här för nåt? Hirsen!

Den dumbommen Giovanni har gjort soppa med Mrs och kaninhuven åt sej på riktigt!

Nä, jag säger då det! Man kan inte dra en enda vals för honom utan att han går på den!

Och sen kommer han här och bråkar när jag lagar mat åt honom! Nähä, hädanefter så ska han nog få se! Jag ska laga kaninhuven på alla möjliga sätt, fyllda med Mrs också!

MARGHERITA: Du, om du ska göra soppa bara åt mej, så strunta i det! Jag är inte hungrig. Magen känns så hopsnörd.

ANTONIA: Ja, då får du väl snöra upp den då! Tänk att du ska skita på dej sådär för ingenting! Vet du vad som är felet med dej? Att du inte alls litar på folk. Du måste få in i skallen att allt folk är bra folk! Ja, det vill säja, inte alla precis. Jag menar folk som vi, som får dra åt svångremmen, som sliter! Sånt folk är genast på din sida. Om du visar att du inte går och sover, att du ligger i för att krossa herrarna, att du ger dej in i det, bestämd, att du inte väntar på att Herrens ängel med vingar och den heliga Försynen ska komma ner! Jag kommer ihåg när jag var och jobbade där i spaghettifabriken. Det var ett jäkla jobb, varmt och fuktigt, men det gav oss i alla fall nåt att leva av. Så bestämd ägarna helt plötsligt att dom ska stänga fabriken. Dom sa att den inte bar sig längre. I stället var det så att dom vill ha bort oss för att kunna omstrukturera företaget, som man säger. Och då ockuperade vi fabriken, tre hundra anställda, alla överens. Facket var däremot inte alls överens med oss! »Ni är ju galna», kom dom och sa till oss. »Det klarar ni aldrig av! Det är en förlorad strid! Vem ska ge er pengar sen för att köpa mjöl? Och vem ska köpa av er. Om ni inte har nån marknad är ni sålda!» Men vi prövade det i alla fall. Vi beskattade oss själva allihop, en efter en. Det var nån som sålde till och med dom två rum hon hade köpt, med år av uppoftningar och skulder. Jag tog grejer till pantbanken och många andra kvinnor gjorde som jag, till och med lakan och madrasser. Och på det

sättet så köpte vi dom första säckarna mjöl. Och sen gick vi själva till affärerna och sålde spaghettin. Och till och med utanför fabrikerna. På så sätt fick arbetarna veta om vår modiga handling, och dom tog emot oss med utsträckta armar varje gång dom såg oss komma. Dom köpte av oss även om dom inte behövde, så där av solidaritet! Och vet du vad dom gjorde till slut? För att hjälpa oss så ordnade dom med en insamling bland alla arbetarna i alla fabriker i Milano med omnejd. Och dom fick ihop flera miljoner. Fattar du det, flera miljoner! Det är ju så att om man inte varit med om det, som jag, så skulle man ju inte tro det! Och när dom sen kom, dom där arbetarna, när dom kom där med pengarna till oss i fabriken - det ska jag komma ihåg så länge jag lever - till alla oss kvinnor som stod där och knådade degen, så började tårarna rinna på oss, jättestora tårar, som droppade ner i mjölet. Så gjorde vi spaghetti av tårar och mjöl. Vi sparade in saltet! (Margherita blir rörd av denna berättelse) Börjar du lipa nu också?

MARGHERITA: Ja, jag blev ju rörd, ju!

ANTONIA: Jaha, men i stället för att bara bli rörd så försök att tänka till också på det som jag har berättat för dej! För det var inte bara nån saga om folks goda hjärta, inte! Men vad håller du på med nu då?

MARGHERITA: Jag tar ut alla paket och påsar. Du kan väl inte begära att jag ska gå omkring så här jämt heller?

ANTONIA: Nej, men ta inte ut det här. Vi måste ta det till boden här bakom järnvägen. Vi tar alltihop dit, grejerna som är under sängen också. Jag får också göra mej en fin mage. Kom här, hjälp mej. På två eller tre gånger gör vi hela överflyttningen. (tar ur en låda ut örngott och gör av dem i ordning två påsar att hänga om halsen, med säkerhetsnålar och band)

MARGHERITA: Vad är det för bod du kommer dragande med nu då?

ANTONIA: Jag sa ju det, den är här, vid järnvägen. Mesamma över vägen. Min svärfar har en liten kolonilott där. Den är väl på en tio meter jord, precis så det får plats med lite sallad. Det är ett säkert gömställe.

MARGHERITA: Nej, nu är det nog! Jag klarar inte det här längre. Och jag är trött på alla dina galna idéer. Du får förlåta mej men jag lämnar allt det här. Jag vill inte ens ha en liten påse spaghetti, så det så!

ANTONIA: Nähä, som du vill, dumskalle!

MARGHERITA: Jaså, är jag en dumskalle? Men du då, som är så intelligent och smart, jag skulle just vilja veta vad du ska hitta på att berätta nu för din man, när han ser mej utan mage... och utan barn?

ANTONIA: Jaså, det har jag redan tänkt ut. Vi får säga att du hade en hysterisk graviditet.

MARGHERITA: Hysterisk?

ANTONIA: Ja, det har hänt många gånger att kvinnor trott att dom var med barn. Magen har vuxit och sen, när dom åkt iväg för att föda så har det bara kommit ut luft.

MARGHERITA: Vad snackar du om, bara luft? Och hur skulle jag ha fatt en sån där hysterisk graviditet förresten?

ANTONIA: För påvens skull. Det var han som alltid dök upp i dina drömmar och sa åt dej: »Gör barn, gör barn!» Och du lydde, du gjorde ett barn... av luft. Bara själv!

MARGHERITA: Jaha, fint, dra in påven i den här affären också!

ANTONIA: Ja, det är väl vår tur ibland också! Om du bara visste hur många gånger han har dragit in oss i sina! (under tiden har Margherita tagit bort varorna under kappan.

Antonia har i stället fått en tjock mage av matvaror under kappan) Sådärja! Hör på här nu! Du tittar till kastrullen som står på spisen. Jag är tillbaka om tio minuter.

MARGHERITA: Men varför tar du inte ett par korgar också och tar med dej alltihop på en gång i stället för att valsa omkring på bygden med den där magen?

ANTONIA: Ja, för jag är inte dum som du, som skulle åka fast med en gång! Titta där nere på gatan! Kom hit, ser du den där? Det är en polisbil. Och vad tror du att dom står där för, så här dags? Jo, dom står där just för att vänta på dumma höns som dej som går omkring med korgar för att gömma grejer tidigt på morgonen, och så pang, så fångar dom dom i flykten. (Antonia går ett ögonblick tillbaka mot gasspisen) Javisst ja, du får se efter så inte spisen slocknar. Om den gör det så kan du tända igen med Giovannis svetsaggregat... Titta, man gör så här, man tänder...

MARGHERITA: Men blir den inte glödhet?

ANTONIA: Nej då, för det är inte järn, det är nåt speciellt som kallas för antimon. Det kan bli två tusen grader varmt men det blir aldrig rött och det är just för att tända gasen!

MARGHERITA: (står och kikar ut genom fönstret) Titta där, där är Maria från tredje våningen. Hon har också gjort sej med barn. Titta, nu går hon över.

ANTONIA: Nä, nu snor ju alla vår idé. Snart får vi väl se gravida hundar gå över också, med sina fina västar och karlar med stora pucklar.

MARGHERITA: Hörrudu, jag har ändrat mej, jag kommer med de. (stoppar in påsarna under kappan igen)

ANTONIA: Bra, skynda dej på då. Jag tar nyckeln till boden under tiden. Jag visste att du skulle ändra dej. Ja, jag sa ju det, jag litar på folk. Till och med dom skraja, som är nära att skita på sej som du, till och med dom blir modiga ibland. (tillgivet) Skynda dej nu, din knäppskalle! (smeker magen) Vet du en sak? Jag blir så rörd när jag känner den här magen. Jag kommer att tänka på mitt barn.

MARGHERITA: Ditt barn?

ANTONIA: Ja, det vill säga nu är han över nitton, men för mej är han fortfarande mitt barn, även om han redan är en man nu och har sitt eget liv och jag aldrig ser honom.

MARGHERITA: Var är han nu?

ANTONIA: Han är borta, han är ihop med en flicka. Hon har också lämnat hemmet och alltihop.

MARGHERITA: Ja, jag flyttade också hemifrån tidigt.

ANTONIA: Ja, jag vet, idag är det så för alla ungdomar, dom ger sej iväg. Så fort dom lyckas tjäna några egna pengar så sticker dom.

MARGHERITA: Jag förstår dom. Själv stod jag inte ut hemma längre. Var det ett hem förresten? Vi sågs aldrig, vi kom aldrig åt att prata om nåt.

ANTONIA: Nä, och sen, när man kommer åt att prata, så är det bara för att säga elakheter till varann. Man avreagerar sej sin fiska på varann, som hundar som är instängda i en inhägnad och är utsvultna på allt: frihet, tillgivenhet, fantasi och som är slagna och lurade. Prova att kasta sten på dom bestarna, så får du se. Inte tittar dom efter varifrån stenarna kommer, att det var vakten som kastade dom med flit! Nej då, du ska se att alla hundarna kastar sej över varann, dom biter varann, dom sliter varann i stycken! Och så var det också hos oss. Vi hade samma idéer men vi gjorde allt för att få dom att verka olika. Varje förevändning använde vi för att säga elakheter till varann, för att avreagera oss, för att hämnas alla stenar dom kastade på oss utifrån! Och så gav sej min son iväg. Han stod inte ut längre, han hatade oss nästan! Genom att ge sej iväg tyckte han att han

kunde andas. Men nu får han också barn snart, och så börjar samma visa igen. Barnen ger sej alltid iväg övertygade om att dom flyr från inhägnaden, men i stället är dom fortfarande kvar där, bakom nätet! Det tjänar ingenting till! Tills vi tar sönder nätet och tar död på vakten, så kan vi försöka fly hur mycket vi vill. Vi kommer ändå ingenstans! Nu går vi, idag är det verkligen mors dag! (de går ut. Mörker. Scenbyte, en ridå dras eventuellt längs förscenen. Giovanni och Luigi kommer in på scenen som om de gick på en gata. Luigi tar fram en mössa och sätter den på huvudet, Giovanni gör likadant)

GIOVANNI: Du och din fina idé att åka runt på sjukhusen. Om dom säger i telefon att din fru inte ligger där, vad måste vi då ränna runt så här för?

LUIGI: Javisst, med deras fina administration, den kan man ju inte lita på!

GIOVANNI: Titta! Där! Vad är det som har hänt! Fan, vilken olycka!

LUIGI: (närmar sig Giovanni) Det är en långtradare, nej två, en sån där attaxlad! Den har vält!

GIOVANNI: Ja, det är klart, i det här regnet. En inbromsning på blött underlag och plums! (konstapeln kommer in)

KONSTAPELN: Tillbaka, tillbaka! Håll er på avstånd, det är farligt! Det är möjligt att dom är fulla med eldfångt material, dom kan explodera vilket ögonblick som helst!

GIOVANNI: Mors, konstapeln! Vi träffas alltid vid glada tillfallen, inte sant?

KONSTAPELN: Visst. Jaså, är det ni... mors!

LUIGI: Hörru, känner du verkligen den där?

GIOVANNI: Visst, han är en hygglig prick, maoist in i märgen. Ja. Jo, konstapeln, titta, det står där på långtradaren »kaustik soda», och det är ju inte nåt som exploderar.

KONSTAPELN: Jag vet, men »kaustik soda» står det utanpå. Vi måste se vad som är inuti också.

GIOVANNI: Ni är då alltid misstänksam, konstapeln! Det här är ju två TIR, Internationell transport, grejer som ska utomlands. Med alla deras kontroller så kan dom ju inte skriva på nåt som inte finns där.

KONSTAPELN: (vänd ut mot salongen) Sätt igång ni också, ge oss ett handtag! Låt oss rädda dom här säckarna.

GIOVANNI: Ni får mej att tänka på min förre arbetsgivare, en misstänksam gubbe som hade en hund som var ännu äldre än han själv, halvdöd, men en förskräcklig vakthund. Och eftersom han bara litade på hunden, så lät han göra en hörapparat speciellt färdan.

KONSTAPELN: En hörapparat för en hund?

GIOVANNI: Ja, väldigt stark, med batteri. Han band fast den på insidan av hundens bakben. Det var bara det att när hunden lyfte på benet för att pissa, så pissade han på batteriet, kortslutning, pang, död på fläcken!

KONSTAPELN: Jaha, jag ska försöka att inte lyfta på benet! Förresten, ni som kom före mej, vet ni nåt om långtradarchaufförerna?

LUIGI: Just det! För helvete! Dom är väl inte kvar därinne, krossade i förarhytten?

KONSTAPELN: Nej dom är inte krossade, dom räddade sej undan.

GIOVANNI: Ah, vilken tur!

KONSTAPELN: Dom räddade sej undan genom att genast fly som blixten!

GIOVANNI: Varför flydde dom?

KONSTAPELN: Därför att dom här Säckarna som vi håller på och räddar med så mycket kärlek och omtanke, dom innehåller inte kaustik soda, inte, utan raffinerat socker!

GIOVANNI: Socker? Är det socker i?

LUIGI: (har öppnat en säck och smakar) Ja, det är faktiskt socker.

KONSTAPELN: Dom här är med socker, dom här med mjöl av vete, och dom andra som kommer, med ris av första kvalitet!

GIOVANNI: Vilka knölar! Vart transporterade dom det?

KONSTAPELN: Den första lasten gick till Schweiz och den andra till Tyskland. Det var ni som sa att dom här aldrig skriver på nåt som inte finns där, ordentligt folk ni vet, »med alla deras kontroller»!

GIOVANNI: Just det, hur gör dom med kontrollen? Är det ingen?

KONSTAPELN: Jo, det är en när dom ger sej iväg, men bara den. Dom plomberar och sen iväg, det är ingen mer som stoppar dom!

LUIGI: Nä, om dom inte råkar välta på vägen.

GIOVANNI: Tänk dom här jävla industriägarna, va! Dom låter grejer försvinna från affärerna. »Det är slut», säger dom, och sen ser man här vart det tar vägen. Det räcker inte med att dom skickar dom pengar som dom tjänar på vårt slit till utlandet, nu snor dom vår mat också! Banditer!

KONSTAPELN: Jaha, fint! Avreagera er bara, var indignerad! För indignationen är den kastrerades mest fruktansvärda vapen!

GIOVANNI: Jaså, tusen tack! Så jag är kastrerad då! (vänd till Luigi)

Har du sett, vi är redan vänner!

KONSTAPELN: Men vart går dom där? Va fan, dom snor säckarna. Dom har upptäckt att det är socker och mjöl i!

GIOVANNI: Men ska ni inte stoppa dom då? Om ni står där med armarna i kors, så ger sej snart dom andra också i väg.., med hela långtradarna!

LUIGI: Men vad rör det dej, ska du börja som spion nu också? Du är verkligen en kastrerad!

GIOVANNI: Nä, börjar du nu också!

KONSTAPELN: Ni ser, ni ser; idéerna sprider sej! Och varför skulle man förresten hetsa upp sej så för några stackars säckar soda?

GIOVANNI: Vadå soda, ni vet mycket väl...

KONSTAPELN: Nej, jag vet ingenting. Jag håller mej till det som står skrivet på långtradarn: »kaustik soda», och eftersom reglementet också säger att tjänstgörande konstapels främsta plikt, i händelse av trafikolycka, är att bege sej till olycksplatsen för att ombesörja att trafiken flyter och inget annat, så framför jag mina hälsningar, anförtror bevismaterialet åt er och åtar mej ovannämnda uppdrag.

GIOVANNI: Nä, vart går ni? Den där är ju verkligen vrickad!

LUIGI: Nej, det är vi som är vrickade! Och dumma i skallen är vi också som går och är bärare här, för att rädda grejer åt dom där jävla tjuvarna! Vet du vad jag gör? Jo, jag tror jag tar ett par av dom där säckarna och bär hem dom!

GIOVANNI: Är du galen? Inte vill du väl slå dej i slang med dom där dumhuvana, dom där latmaskarna. Jag ska säga dej att det där är inga jobbare, det är ett pack, såna som tar varje tillfälle att fira från jobbet!

LUIGI: Fira från jobbet? Oj då, SAF:s ordförande har talat. Men om dom firar från jobbet tillsammans så betyder det att dom strejkar eller hur? Brukar inte du strejka?

GIOVANNI: Jo, jag brukar strejka, men jag snor inte grejer som inte är mina?

LUIGI: Jaså, dom är inte dina? Vem är det som gör dom här grejerna då? Vem är det som sår dom? Vem gör maskinerna för att bearbeta dom? Vem bearbetar dom? Är det inte vi?

Alltid och bara vi? Och dom, dom så kallade företagarna, är det inte dom som i stället alltid stjälar från oss?

GIOVANNI: Jaha, och eftersom vi då är i ett land av tjuvar, så låt oss börja stjäla vi också, hopp! Den smartaste är den som roffar åt sej mest! Och den som inte stjälar är en kastrerad. Men vet du vad jag säger då? Att jag är stolt över att vara en kastrerad i en värld av smarta och tjuvar!

LUIGI: Jag vet, det kallas ju för den kastrerades stolthet.

GIOVANNI: Ja, du sa det, för du pratar som trasproletariatet, som dom desperata som inte ser någon annan lösning än att försöka klara sej. Var och en för sej, alla för sej! Min kära trasrevolutionär, det här är bara oreda, kaos, och det är precis det som arbetsgivarna vill ha för att sen »bli tvungna» att ta till den »ofrånkomliga lösningen» att skapa ordning med generalerna!

LUIGI: Nej, generalerna och fascismen kommer bara när vi jobbare sitter på våra arslen! Inte när vi reser oss för att ta oss det som är vårt!

GIOVANNI: Och därför finns just den fackliga kampen! Och kom inte och säj att fackföreningarna sover, att dom inte gör nåt, för jag skulle vilja veta vem som har ordnat så att dom betalar hälften för gas och lyse i Turin? Och vem har ordnat att dom sänkt priset på månadskortet för pendlarna?

LUIGI: Ja, dom ordnar, men det är därför att arbetarna har rört på sej först.

GIOVANNI: (ironiskt) Javisst, facket kommer alltid efteråt, när allt är klart och frågar alltid: »Kan vi vara med och leka klasskamp». Tror du inte ens på facket nu längre heller?

LUIGI: Visst tror jag på det, men när det är vi som styr det, inte dom som kommer och säger till oss vad vi ska göra.

SERGEANTEN: Vad händer här då?

LUIGI: Jo det händer att vi jobbar som bärare, vi räddar fosterlandet!

SERGEANTEN: Vadå, räddar fosterlandet, här roffar man åt sej!

GIOVANNI: Nä, ser man på! Herr Sergeanten med mustascherna! Har du sett vad han liknar konstapeln från förut.

LUIGI: Javisst ja, han som pratade om reglementet! (de båda arbetare som hjälpte till med langningen sticker iväg med några säckar)

SERGEANTEN: Hallå ni där, stanna, ställ ner dom där säckarna! Ställ ner dom där säckarna annars skjuter jag! Förbannade uslingar, dom stack! (vänd till Giovanni och Luigi) Och vem har givit er tillstånd att röra dom där säckarna?

LUIGI: Jaha, du ser, det kommer att sluta med att vi till råga på allt får en kula i oss!

GIOVANNI: Hör nu sergeanten, var bara lugn! Och akta så ni inte snubblar med den där pistolen, för ni lyckas ju alltid döda någon när ni snubblar, ni karabinjärer! Ni snubblar först och frågar sen.

SERGEANTEN: Försök inte vara så lustig ni! Det har jag redan sagt en gång!

GIOVANNI: OK, men vi gör ju er en tjänst här. Allt ruttar ju annars.

SERGEANTEN: Vi behöver inte några tjänster. Iväg, avtåga!

GIOVANNI: Gärna det, men det var konstapeln däruppe som sa åt oss det.

SERGEANTEN: Vilken konstapel däruppe?

GIOVANNI: Den som håller på med ovannämnda uppdrag.

SERGEANTEN: Jaha, ja fortsatt då... Nej förresten..., stå stilla... Vänta så går jag och kontrollerar. Hallå, konstapeln. (går ut)

LUIGI: Order, kontraorder! Har du sett, vi har redan blivit en hjälptrupp!

GIOVANNI: Ja, han verkar lite hård, men innerst inne är han i stället juste. Det var han som hjälpte din fru på ambulansen med barnet, oliverna och allt!

LUIGI: Jaså? Men jag skulle just säga dej en sak förut.

GIOVANNI: Vadå?

LUIGI: Det är en sak som rör just den riktiga »programmerade kampen» från och med i morgon går vi på minimilön!

GIOVANNI: Vem har sagt det?

LUIGI: Jag fick veta det igår på tåget. Alla vi sextusen får gå på 26 timmar, och sen, om några månader, så stänger dom!

GIOVANNI: Stänger dom fabriken? Men varför stänger dom den. Dom är ju inte i kris. Dom har ju beställningar fram till nästa år!

LUIGI: Dom skiter väl i beställningarna! Om dom tar alltihop till Sydafrika så tjänar dom ju mer.

GIOVANNI: För arbetskraftens skull, va?

LUIGI: Inte bara; blockerade löner, inga strejker, en fascistisk regering som garanterar dom arbetsfred... bättre än så...?

GIOVANNI: Ge mej den där säcken, och den där också, och dom där två också, stoppa på dej så många du kan!

LUIGI: Va nu då, hur går det då med stoltheten att vara en demokratisk och laglydig kastrerad?

GIOVANNI: Ja det är sant, men det kommer en dag när till och med dom kastrerade reser sej! Stoppa på dej nu så sticker vi. När allt kommer omkring så har vi ju jobbat eller hur? Alltså tar vi vår betalning! (de går ut, fullastade som mulåsnor. Sergeanten skriker utanför scenen)

SERGEANTEN: Hallå, ni där, vart ska ni? Stanna! Stanna, annars skjuter jag! Jag skjuter!

GIOVANNI: Ja skjut bara! Skjut dej för pannan!

SERGEANTEN: (kommer andfådd in på scenen) Dom skurkarna! Och dom låtsades jobba också, »vi räddar varorna, vi gör er en tjänst». Och sen snackar dom om alla tjuvar i södra Italien! (springer ut efter dem)

Scenbyte. Ridån är fortfarande för. Ljusändring för att markera att det är en annan gata. Från höger kommer Giovanni och Luigi med sina säckar.

GIOVANNI: Kom nu, det är bara hundra meter kvar. Vänta, det står en polisbil där, precis framför huset.

LUIGI: Titta på dom där två kvinnorna som går över gatan! Det är väl inte våra fruar, va?

GIOVANNI: Näddå, det kan inte vara dom.

LUIGI: Varför inte? Titta, dom går ju in i ditt hus. Och en är med barn också.

GIOVANNI: Nej, titta ordentligt! Dom är ju med barn båda två.

LUIGI: Javisst ja, det har du rätt i. Då kan det ju inte vara dom.

GIOVANNI: (pekar bakåt)

Jävlar, vi är visst fast! Titta därnere!

LUIGI: Vadå?

GIOVANNI: Ser du inte? Den där karabinjärsergeanten är efter oss! Den jäveln! Av alla som har snott grejer så måste han ge sej på just oss!

LUIGI: Det är ju klart, han vet ju var du bor. Du ska se, att han går direkt hem till dej och letar efter dej!

GIOVANNI: Och vi blåser honom i stället och går hem till dej!

LUIGI: Just det, skynda dej, vi tar den här vägen, så skakar vi honom av oss.

De går ut mitt i ridån. Sergeanten går i stället över hela scenen och går ut till vänster. Ridån dras bort i mörker och vi befinner oss igen i Giovannis och Antonias hem. Antonia och Margherita kommer in med stora magar.

ANTONIA: Margherita, skynda dej nu! Kom in och stäng dörren!

MARGHERITA: Kan du ge mej lite vatten, jag är törstig.

ANTONIA: Vi lastar av oss det här och så går vi en gång till, så är det slut sen!

MARGHERITA: Jaha, lasta av och lasta på! Jag känner mej som en lastbil!

ANTONIA: Äh, vad du klagar hela tiden!

(Margherita har börjat knäppa upp kappan och tar ut salladsblad och något kålhuvud underifrån)

MARGHERITA: Titta här, vi har sallad för en månad.

ANTONIA: Ja, jag vet. Det kanske är lite för mycket, men å andra sidan så måste vi ju stoppa upp oss så här. Tänk om poliserna i polisbilen först hade sett oss gå förbi med stora magar och sen sett oss komma tillbaka utan, och sen igen med magar! Hur insnöade dom än är så till slut skulle det ju gått upp ett ljus för dom också!

MARGHERITA: Ja, det har du ju rätt i.

ANTONIA: (springer oroligt fram till spisen)

Jäklar, vi glömde soppan! Den har väl blivit klister vid det här laget. (lyfter på locket till kastrullen)

Nähä, den kokar inte ens. Det finns ingen gas! Dom knölarna har stängt av den på riktigt! Du ska se att dom stänger av lyset för oss snart också! Han från elverket kom redan igår och sa det. (det knackar på dörren)

Vem är det?

RÖST UTIFRÅN: Vänner.

ANTONIA: Vilka vänner?

RÖST UTIFRÅN: Jag är en arbetskamrat till er man. Han bad mej hälsa er en sak.

ANTONIA: Åh min Gud! Vad kan ha hänt honom? (går för att öppna)

MARGHERITA: Vänta lite! Jag måste stoppa in salladen igen.

ANTONIA: Ursäkta ett ögonblick, jag är lite avklädd. (hon öppnar dörren och sergeanten kommer in)

Jaså, är det ni? Men vad är det för skämt?

SERGEANTEN: Stanna där ni står. Aha, den här gången fick jag er fast! Här är dom, och gravida båda två nu också! Vad dom växer dom här magarna! Jag fattade med en gång att det var nåt skumt!

ANTONIA: Ni är galen! Vad talar ni om för nåt skumt?

MARGHERITA: (låter sig falla ner på sängen tillintetgjord)

Åh, nu är det färdigt! Jag visste det, jag visste det!

SERGEANTEN: (till Margherita) Jag ser med glädje att ni inte miste er pilt sen. Och ni frun, mina komplimanger! På fem timmar har ni älskat, blivit med barn och är redan i nionde månaden. Vilken snabbhet!

ANTONIA: Hörnu herr sergeanten, ni misstar er verkligen...

SERGEANTEN: Nej, jag misstog mej förut när jag gick på den där scenen med värkarna och den för tidiga födseln! Men nu går jag inte på nåt mer, nu får det vara slut! Fram med stöldgodset!

ANTONIA: Nä, ni är ju galen, vadå för stöldgods?

SERGEANTEN: Försök inte vara så smarta nu, för det kommer ni ingen vart med längre! Spelet är alltför tydligt nu: männen går ut på plundringståg, sen lämnar dom säckarna till fruarna som gör magar av dt och sen iväg! Hela dan har jag sett gravida kvinnor gå förbi här nu! Det kan inte vara möjligt att alla kvinnorna i det här kvarteret blivit med barn på samma gång! Det säjs ju att kvinnorna av folket är fruktsamma, men här går det till överdrift! Mogna kvinnor, unga flickor och småflickor och till och med en gumma på åttio år har jag sett gå förbi med mage idag. Gumman såg ut att få tvillingar!

ANTONIA: Jag vet, men det är inte alls som ni tror, utan det är för helgonfesten.

SERGEANTEN: Vad är det nu för historia med helgonfesten?

ANTONIA: Ja, för den heliga Eulalia, ni vet det där helgonet som inte kunde få barn, och när hon blev så mycket som sextio år så lät Gud henne få den stora nåden att bli med barn.

SERGEANTEN: Vid sextio års ålder?

ANTONIA: Just det, och tänk att hennes man var över åttio!

SERGEANTEN: Tänk va!

ANTONIA: Ja, ni vet, trons kraft! Fast det säjs att han, mannen dog nästan genast. I varje fall så går alla kvinnorna i det här området omkring med en falsk mage i tre dagar för att minnas det miraklet!

SERGEANTEN: Åh, vilken fin tradition! Så det är därför som ni tömmer snabbköpen, bara för att skaffa grejer för att ordna magar? Tänk vad folkets religiositet får det till...

Nä, sätt igång nu! Nu får det vara slut med de här påhitten. Visa vad ni har där under, annars tappar jag tålamodet!

ANTONIA: Tappar ni tålamodet? Och vad gör ni då? Sliter ni sönder våra kläder? Jag varnar er att om ni bara så mycket som petar på oss och om ni insisterar på att få se, så kommer det att hända er en olycka!

SERGEANTEN: Tillåt mej skratta, vadå för olycka?

ANTONIA: Samma som hände den heliga Eulalias klentrogne man. Den gubben var så klentrogen så han trodde inte på det: »Vadå med barn! Kom inte här och dra några valser, få se vad du har därunder. Och jag varnar dej att om du verkligen är med barn så dödar jag dej, för då betyder det att det inte är jag som är far till det!» Och hon då, den heliga Eulalia, hon öppnade på klänningen med en gång och - ett mirakel till - ur magen kom det rosor, en rosenkaskad!

SERGEANTEN: Åh, hör bara, vilket fint mirakel!

ANTONIA: Ja, men historien är inte slut än. På mannen svartnade det genast för ögonen: »Jag ser inte, jag ser inte>>>, skrek han. »Jag är blind! Gud har straffat mej!» »Tror du nu på det, du klentrogne!» sa den heliga Eulalia till honom. »Ja, jag tror!» Och då - tredje miraklet - ur rosorna kom det fram ett barn på tio månader redan, som pratade, och han

sa: »Pappa, pappa, Herren förlåter dej, nu kan du dö i frid. » Han rörde vid hans huvud med sin lilla hand och gubben dog i ett slag!

SERGEANTEN: Verkligen intressant! Och nu får det vara nog med sagor och låt mej få se rosorna, ja, jag menar... Ja, sätt fart för jag har redan förlorat för mycket tid här och jag är lite irriterad!

ANTONIA: Jaha, så ni tror inte på mirakler?

SERGEANTEN: Nej, inte alls.

ANTONIA: Ni är inte rädd för olyckan?

SERGEANTEN: Nej, har jag sagt!

ANTONIA: OK, som ni vill! Kom inte och säj sen att jag inte varnade er. (till Margherita)

Kom! Res dej upp, så öppnar vi kappan på samma gång. Heliga Eulalia med magen! Låt den som inte tror på miraklet bli träffad av förbannelsen, låt den som inte tror på miraklet bli slagen av sjukdomen, den svarta och mörka i hans blick. Heliga Eulalia, heliga fromma ge honom ett slag! Amen! (de öppnar kapporna)

SERGEANTEN: Vad är det där för nåt?

ANTONIA: Vadå? Ah, titta! Det ser ut som sallad!

SERGEANTEN: Sallad?

ANTONIA: Ja, det är faktiskt sallad, cikoria, endiver, krusig sallad och till och med ett kålhuvud!

MARGHERITA: Jag också, jag också ett kålhuvud!

SERGEANTEN: Men vad är det här för historia? Varför har ni gömt alla dom här grönsakerna på magen?

ANTONIA: Men vi hade inte gömt det! Du ska se att det är ett mirakel!

SERGEANTEN: Jaha, ett kålmirakel då!

ANTONIA: Ja, man får ju göra mirakel med dom grönsaker man har till hands! I vilket fall som helst, om ni tror det eller inte, men är det förbjudet kanske? Finns det nån lag som säger att en italiensk medborgare, speciellt om denna är av kvinnligt kön, inte får bära cikoria, endive och kålhuvuden på magen?

SERGEANTEN: Nej, nej, det är klart att det inte finns nån lag, men jag förstår inte varför ni har stoppat på er allt det här.

ANTONIA: Jag sa ju det, för att göra en mage för att vi tror på miraklet med den heliga Eulalia! Vi måste ha den i tre dar! Och den som inte tror händer det en olycka. (Ljuset minskar långsamt)

ANTONIA och MARGHERITA: Heliga Eulalia med magen, låt den som inte tror på...

SERGEANTEN: Vad händer nu, försvinner ljuset?

ANTONIA: Vadå för ljus?

SERGEANTEN: Ser ni inte att ljuset försvinner, det blir mörkt!

ANTONIA: Vadå mörkt, jag ser då! Ser du?

MARGHERITA: (Antonia ger henne en spark) Ja, jag ser...

ANTONIA: Där ser ni, vi ser som vanligt. Det är kanske er syn som håller på att försvinna. (Margherita närmar sig trevande Antonia)

MARGHERITA: (viskande) Ljuset har försvunnit överallt, utom ute. Dom har stängt av det.

SERGEANTEN: Inga skämt nu! Strömbrytare, var är strömbrytaren?

ANTONIA: (rör sig som vanligt trots mörkret) Den är här ser ni inte det? Vänta

så ska jag tända... (man hör strömbrytaren vridas om)
Sådär, ser ni, nu är det släckt, nu är det tänt. Ser ni inte?
SERGEANTEN: Nej, jag ser inte...
ANTONIA: Åh min Gud, han har blivit blind! Olyckan har hänt! Herren har straffat honom! Åh stackars sate!
SERGEANTEN: Sluta upp med det där! Öppna fönstret, jag vill se ut!
ANTONIA: Men fönstret är ju öppet!
MARGHERITA: Ja, fönstret är öppet, ser ni inte det?
ANTONIA: Kom, kom och titta. (tar honom i ärmen) Här. (ställer en stol framför honom) Akta stolen! (sergeanten ramlar över den)
SERGEANTEN: Aj... oj, vilken smäll!
ANTONIA: Var försiktig med var ni sätter fötterna!
SERGEANTEN: Det kan jag väl inte när jag inte ser!
ANTONIA: Visst ja, stackarn, han ser ju inte. Vilken olycka! Här är fönstret. (i verkligheten har hon fört honom fram till skåpet och öppnar de bågiga skåpdörrarna) Var försiktig, så, stöd er mot fönsterbrädet så ska jag öppna fönsterluckorna. Känn, känn här, ser ni att fönsterluckorna är öppna?
(sergeanten trevar framför sig) Ser ni, ser ni vad mycket ljus det är där nere på gatan? Men vad är det för dag idag egentligen? Visst ja, det är ju lamporna för den heliga Eulalia. Åh, vad mycket ljus! Ser ni inte?
SERGEANTEN: Nej nej, jag ser inte! Jag ser ingenting! Förbannat också, vad är det som hänt med mej? En tändsticka, tänd en tändsticka!
ANTONIA: Genast. Stanna här så ska jag hämta. Titta här, jag har nåt bättre än en tändsticka, jag har en brännare här. (tänder den)
Titta, titta vilken fin eldslåga!
SERGEANTEN: Nej, jag ser inte den, och jag tror inte på att det är nån låga. Får jag känna!
ANTONIA: Nej, nej, den bränns ju, den är alldeles röd!
SERGEANTEN: Jag ser inget rött. Får jag känna, sa jag! Aah, aah, ajooh! Min hand, jag brände handen! Gud så ont! Vad det bränns!
ANTONIA: Ja, det är klart! Där ser ni hur det går när man aldrig vill tro!
SERGEANTEN: Fan! Då är jag blind på riktigt! Jag är blind!
ANTONIA: Ja, ni är blind! Det har jag ju sagt i en timme nu! Det var förbannelsen.
SERGEANTEN: Jag vill gå ut... var... var är dörren? Jag vill gå ut!
ANTONIA: Vänta, vänta så följer jag med er. Här är den, här är dörren. (öppnar dörren till garderoben. Sergeanten kastar sig fram och slår rakt in i garderobsväggen. Han vacklar tillbaka och ramlar omkull)
SERGEANTEN: Fan vilket slag!
MARGHERITA: Han har slagit håll på huvet!
SERGEANTEN: Oj. .. jag dör..., mitt huye... vad var det?
ANTONIA: Barnet..., det var barnet som rörde vid hans panna med sin lilla hand!
SERGEANTEN: Jösses vilken liten hand!
ANTONIA: Sergeanten! Sergeanten! jösses, han har svimmat.
MARGHERITA: Åh, nu har du ställt till det! Han kanske är död!
ANTONIA: Den eviga optimisten, va? Vadå död... ta ficklampan där i lådan. (Margherita trevar sig fram och hämtar den) Skynda dej!

MARGHERITA: Han är död, han är död, han andas inte längre!

ANTONIA: Nej då, han ville nog vara sjukskriven ett tag. Han andas... nej, han andas inte! Och hjärtat slår inte heller!

MARGHERITA: Åh Gud! Vi har dödat en karabinjär!

ANTONIA: Ja, vi kanske gick lite till överdrift! Vad ska vi göra nu?

MARGHERITA: Och det frågar du mej? Vad har jag med det att göra? Du har ju gjort allting! Nä, du får förlåta mej, men nu går jag hem till mej. Nycklarna! Var har jag lagt mina nycklar?

ANTONIA: Fin vän man har! Ska du lämna mej så här? Vilken solidaritet!

MARGHERITA: (hittar en nyckelknippa på skåpet) Men jag har ju en nyckelknippa till i fickan, två nyckelknippor! Nä, dom här är ju min mans! Då har han varit här, han har varit här och letat efter mej, och så har han glömt dom!

ANTONIA: Ja, om han har glömt dom, så kommer han väl snart och hämtar dom.

MARGHERITA: Han har säkert träffat din man som säkert har berättat allt om att jag var med barn. Vad ska jag dra till med nu då? Jag är ju inte så där bra på att dra valser som du! Nä, du får förlåta mej men jag flyttar mej inte härifrån. Nu får du klara mej ur den här röran. Du får berätta alltihop för honom!

ANTONIA: Javisst, jag ska berätta! Jag ska göra allt! Jag kan ordna det mesta! (betraktar sergeanten) Den här fick verkligen stora slaget!

MARGHERITA: Där ser du hur det går! Att skämta om mirakler!

ANTONIA: Nej, det var han som skämtade. Jag sa ju åt honom: Akta er för förbannelsen för den heliga Eulalia är ett fruktansvärt helgon. (Antonia har tagit sergeanten i axlarna och lyfter och sänker honom)

MARGHERITA: Vad sysslar du med nu då?

ANTONIA: Konstgjord andning.

MARGHERITA: Nä, vad ska det där tjäna till? Så där gör man inte nu längre. Man måste använda mun mot munmetoden som med drunknade.

ANTONIA: Skulle jag börja kyssa en karabinjär nu också? Tänk om min man får veta det sen... Margherita, kyss honom du!!!

MARGHERITA: Nej, inte jag, usch! Vi skulle behöva en syrgasbehållare i stället.

ANTONIA: (tänker efter ett ögonblick)

Det har jag! Jag har det här aggregatet som just är med syrgas. Kom hit och hjälp mej. Jag stänger av vätet... så där, och öppnar syrgasen.

MARGHERITA: Är du säker på att det fungerar.

ANTONIA: Javisst, det är klart. Jag har sett att dom gjort så på bio också.

MARGHERITA: Jaha, om du har sett det på bio, så!

ANTONIA: Titta, ser du? Han börjar andas. Titta, så han rör på mellangärdet. Ser du, det höjs... nu ska du få se att det sänks också.

MARGHERITA: Nä, jag tycker det verkar som om det bara höjs... sluta! Du håller på att blåsa upp honom alldeles!

ANTONIA: Jäklar, det går inte! Jag får inte ut slangen ur munnen på honom. Han håller den så hårt med tänderna! Stäng av, gå och stäng av. Skynda dej! Nej, nej, åt andra hållet, du måste vrida åt andra hållet.

MARGHERITA: Sådär!

ANTONIA: Himmel och pannkaka vilken mage! Vi har gjort en karabinjär med barn också!

Mörker. Ridån dras för. Ljuset tänds långsamt. På scenen Giovanni och Luigi.

GIOVANNI: Men vi kan ju inte fortsätta och stå här och vänta i timmar i farstun du och jag som två fånar. Hörru du, jag ska se om jag kan slå in dörren med axeln.

LUIGI: Nej, du har ju sett att jag har försökt. Jag tog ju nästan kål på mej. Det är inget att göra, den är stängd ordentligt och det är polislås också.

GIOVANNI: Varför polislås också?

LUIGI: Det är hon, min fru som låtit sätta in det, hon är skräckslagen för tjuvar.

GIOVANNI: Jaha, och nu när dom riktiga tjuvarna försöker komma in hemma så är vi blåsta, här utanför dörren som två fåntrattar. Men du är ju också en typ - en tjuv som går och tappar nycklarna hem.

LUIGI: Lägg av med det där tjuvsnacket! Fan! Nu när jag tänker på det, så har jag inte tappat nycklarna, jag glömde dom hemma hos dej... just det, på skåpet.

GIOVANNI: Är du säker?

LUIGI: Stensäker, ge mej dina nycklar så går jag och hämtar dom.

GIOVANNI: Fint, jättesmart, med sergeanten som är där och väntar på oss som en hök, zzch!

LUIGI: Nädå, vid det här laget har han säkert tröttnat för länge sen och stuckit sin väg.

GIOVANNI: Det kunde du ju inbilla dej. Nä, den där är värre än en blodigel, han släpper en aldrig. Han har placerat sej där för gott, och väntar, så att jag inte ens kan tänka på att gå hem. Jag får lov att emigrera!

LUIGI: Åh, vad du överdriver!

GIOVANNI: Jag skulle aldrig ha lyssnat på dej och gjort dom här dumheterna. (det hörs steg) Helvete, det kommer nån.

LUIGI: Lugn, vem skulle det vara, det är väl nån som bor här.

GIOVANNI: Täck över, göm säckarna!

(tar av sej jackan och kastar den över stöldgodset)

LUIGI: Vad är det med dej? Är du rädd att dom ska tjalla? Det är folk som vi, dom pratar inte.

GIOVANNI: Man vet aldrig.

RÖST UTANFÖR SCENEN: Ursäkta, kan jag få fråga en sak?

GIOVANNI: Fan också, nu är det ute med oss.

LUIGI: Varför är det ute med oss?

GIOVANNI: Det är sergeanten, känner du inte igen honom? Där ser du, det är nån som har tjallat!

LUIGI: Nädå, det är inte han. Han liknar honom, men det är inte han.

GIOVANNI: Nej, du har rätt, det är inte han.

DÖDGRÄVAREN: (kommer in på scenen) Vad sa ni? Talade ni om mej?

GIOVANNI: Nä, det var ingenting, jag tyckte jag kände igen er.

LUIGI: Fan, vad han liknar honom i alla fall...

DÖDGRÄVAREN: Vem liknar jag?

GIOVANNI: En karabinjärsergeant med mustascher som liknade på pricken en poliskonstapel utan mustascher. Ha, ha! Ursäkta om jag skrattar, men det är som att vara med i en komedi som jag såg en gång. Där hade dom så ont om skådisar så dom lät en skådis spela alla polisroller som fanns i pjäsen.

DÖDGRÄVAREN: Men jag är faktiskt ingen polis.

GIOVANNI: Jaså inte, vad spelar ni då?

DÖDGRÄVAREN: Jag är från begravningsbyrån!

GIOVANNI och LUIGI: Oj då! (tittar skrämt på varandra)

GIOVANNI: Ursäkta, men det är inte varje dag som...

DÖDGRÄVAREN: Åh, för all del... jag förstår... så där ser alla ut så fort dom ser mej. Jag blir också sådär varje gång jag ser mej i spegeln.

GIOVANNI: Sympatisk typ!

DÖDGRÄVAREN: Tack. Men kan ni säga mej om en viss Sergio Prampolini bor här?

LUIGI: Ja, han bor däruppe, på tredje våningen. Men jag vet säkert att han inte är hemma. Han är på sjukhuset. Han är alltid sjuk, stackarn... vilket trist liv!

DÖDGRÄVAREN: Ja, till den grad att han är död. Ni vet inte om nån av familjen kommer hit under dan? Jag skulle lämna kistan som jag har ställt därnere.

LUIGI: Ja, säkert så kommer sonen hem ikväll, men det är kanske bättre att ni tar kistan till sjukhuset om han har dött där.

DÖDGRÄVAREN: Jag kommer just från sjukhuset men tyvärr så är liket inte kvar där. Jag hoppades hitta det här men i stället så har dom tydligen fort det hem till nån annan släkting... vem vet vart.

GIOVANNI: Lämna den därnere i farstun.

DÖDGRÄVAREN: Nä, det kan jag inte... tänk bara, en likkista, sådär övergiven... med allt folk som går förbi... och barn som ofrånkomligen går in i den och leker indianer som åker kanot. Nej, det kan jag inte. Och sen behöver jag en underskrift på mottagningsbeviset av nån som är pålitlig.

LUIGI: Ja, då vet vi inte alls vad vi ska råda er till.

DÖDGRÄVAREN: Ni verkar vara pålitliga människor. Ni bor här eller hur?

LUIGI: Ja, jag bor precis här.

DÖDGRÄVAREN: Bra, då är allt löst: jag lämnar kistan till er, vi ställer in den hemma hos er och..., när sen den dödes son kommer ikväll...

GIOVANNI: En likkista hemma?

DÖDGRÄVAREN: Javisst, det är ju inte ett så skrymmande föremål. Och sen, om man bortser från det lite makabra ändamålet, så är den till och med dekorativ. Man behöver bara vänja sej.

GIOVANNI: Och så kan man koppla av i den när man är dödstrött.

LUIGI: Jaja, jag förstår, men det är så att ni förstår... vi kan inte gå in för jag har inga nycklar. Vi är utelåsta vi också.

DÖDGRÄVAREN: Åh, vad synd! Ja, tyvärr så har jag väl inget annat att göra då än att bära tillbaka den till byrån.

GIOVANNI: Nej, hör på... det kanske finns en lösning. Vi kan ta den hem till mej, jag bor bara mitt över gatan. Om ni litar på mej så kan jag skriva under.

DÖDGRÄVAREN: Javisst litar jag på er. Jag vet inte hur jag ska tacka er.

GIOVANNI: Åh för all del, men ni kan göra mej en tjänst i er tur?

DÖDGRÄVAREN: Säj bara!

GIOVANNI: Ger ni mej tillstånd att lägga dom här säckarna i kistan? Ni vet, det regnar ju ute, och eftersom det är ömtåliga grejer så får det inte bli blött. Kistan har väl ett lock hoppas jag?

DÖDGRÄVAREN: Jaja, det är en regelrätt kista... en fattigmanskista, men lock åtminstone, det finns alltid med.

GIOVANNI: Åh, vilken service! Jaha, då går vi då.

DÖDGRÄVAREN: Jaja, nu går vi. Jag går i förväg och lastar av kistan. (går ut. De tar säckarna)

GIOVANNI: Jag skulle vilja se om poliserna vågar komma och sticka näsan i en likkista!

LUIGI: Fan, jag måste säga att det var en fin idé du fick. Hur kom du på det egentligen?

GIOVANNI: FNL, det var FNL som fick mej att tänka på det. Kommer du ihåg när dom förde in alla dom där vapnen i stan i likkistor, när det sen blev sån kalabalik?

LUIGI: Javisst ja, för TET-offensiven.

GIOVANNI: Ja just det, precis. Det slår aldrig fel. FNL kan man alltid lära sej nåt av.

LUIGI: Ja låt dom lära dej då också hur du ska klara dej framför den där jävla sergeanten... om det är så att han fortfarande är där och väntar på oss.

DÖDGRÄVAREN: (Utifrån) Vi är klara nu, kommer ni ner?

GIOVANNI: Fan, det tänkte jag ju inte på. Men nu när jag tänker på det så lämnade ju inte FNL kistorna tomma, jag menar, i botten var det vapen, men ovanpå, för att täcka över dom, var det alltid en död!

LUIGI: Och vem skulle vara den döde då?

GIOVANNI: Jag, jag är den döde och du är en från begravningsbyrån som bär kistan. Hoppas jag inte börjar garva. (de går ut)

Mörker - Scenbyte - Ridån bort. - Antonia och Margherita hemma hos Antonia. Antonia håller på och fyller sin påse med handen gömd under sängen.

MARGHERITA: Ja, jag säger då det. Du är ju alldeles omdömeslös förutom att du är galen! För tusan, vi är här med en död i huset och hon tänker fortfarande på att bära över spaghetin och riset.

ANTONIA: Men det är ju sista turerna och vad kan vi förresten göra åt det? Om han är död så är han död, och om han lever så ska du få se att han vaknar snart och sätter av på pilgrimsfärd till fots ända till den heliga Eulalias kapell och där faller han på knä och gör tacksägelser för den nåd han mottagit, att han fått tillbaka synen och är vid utmärkt hälsa och till och med med barn.

MARGHERITA: Ja, skratta du bara. Du får nog se vad som händer oss.

ANTONIA: Ja, mer än vad som redan hänt kan ju knappast hända. Kom hit i stället och hjälp mej få undan honom, för om det kommer nån...

MARGHERITA: Va, var tänkte du lägga honom då?

ANTONIA: I garderoben.

MARGHERITA: I garderoben?

ANTONIA: Ja, var annars? Har du aldrig sett några deckare? Man ställer ju alltid in dom döda i garderoben, det hör till reglerna. (de ställer karabinjären upp)

MARGHERITA: Jaha, om det hör till reglerna så! Men Gud vad tung han är! Det är verkligen dödvikt va? Du, vi skulle kunna göra ett prov...

ANTONIA: Vadå för prov?

MARGHERITA: Vi sätter en spegel framför munnen på honom så kontrollerar vi om han andas.

ANTONIA: Men jag har ingen spegel. Jag hade sönder den precis i morse. (de manövrerar karabinjären som om han vore en docka och får in honom i garderoben)

MARGHERITA: Jaha, det är därifrån alla olyckor kommer. Tänk va, gå och ha sönder spegeln!

ANTONIA: Jaså, du är vidskeplig också. Sådärja. Vänta så trär vi in en galge under jackan på honom, sådär... Lyft upp honom sen, så hänger vi honom på stängen... Perfekt! Jaklar, han har så svullen mage att dörren inte går igen ens. Tryck på... du också! Så! (de stänger garderobsdörren)

MARGHERITA: Titta, det håller på och blir ljust Vi öppnar fönsterluckorna. (gör det) Det ösregnar ute.

ANTONIA: Jag ser det, vänta så går jag och sätter på mej gummistövlarna och hämtar paraplyet då. (går mot det andra rummet. Dörren öppnas. Luigi kommer in. Han har dödgravarens mossa på huvudet)

LUIGI: (viskar) Hallå, är det nån här? Ar sergeanten här? Hallå!

MARGHERITA: Vem är det... Luigi, är det du? Men varför har du spökat ut dej sådär?

LUIGI: Kära min Margherita, äntligen... hur mår du? Få se... men du har ju ingen mage? Barnet då? Var är barnet? Hur mår det? Har du mist det?

MARGHERITA: Nej, nej... var lugn du, allt har gått bra...

LUIGI: Är det sant? Och du mår bra? Berätta?

MARGHERITA: Sen, sen..., det är bättre att Antonia berättar det för dej... hon berättar allt.

LUIGI: Varför Antonia?

2:E DÖDGRÄVAREN: (utifrån) Hallå, den här kistan är tung. Vad ska vi göra, ska vi komma in eller inte?

LUIGI: Ja, ja, kom in bara. Sergeanten är inte här, det är ingen här. (i det ögonblicket öppnas garderobsdörren så att den upphängde karabinjären syns. Margherita stänger mycket snabbt) Hörru Giovanni, du kan komma ut ur kistan nu, för att få in den genom dörren måste vita den på tvären. (Margherita springer in i det andra rummet)

GIOVANNI: (utanför) Vad synd, det var så skönt härinne. Jag hade till och med somnat. (han kommer in på scenen med dödgravaren. De bär på en stor kista) Och jag drömde att sergeanten var död och att Antonia hade blåst upp honom med vätgasbehållaren så att magen växte på honom. Den växte och växte tills han började flyga som en ballong. (garderobsdörren öppnas på nytt. Utan att märka det så stänger Giovanni den då han baklänges kommer in, bärande på kistan tillsammans med dödgravarna) Tänk vilka drömmar va!

MARGHERITA: (från det andra rummet) Antonia, Antonia, kom ut... skynda dej!

ANTONIA: Vad är det? Kan man inte ens få kissa i fred för tusan?

GIOVANNI: Har de kommit tillbaka båda två?

LUIGI: Jadå, allt har gått bra. De mår jättefint.

GIOVANNI: Vilken tur. Stäng, sitt på locket. (till dödgravarna) Tack ska ni ha, tack för allt. Jo, ska ni inte komma in och dricka nåt... ja, vad vet jag, ett glas vin, en kopp kaffe? Nä, han har redan gått.

LUIGI: (till den andre dödgravaren) Mors. Visst ja, er mössa. (ger tillbaka den) Tack för den också.

DÖDGRÄVAREN: Ah, det var inget. (går ut)

GIOVANNI: Jaha, och vad ska vi nu hitta på att berätta för Antonia om den här katastrofen? Den här gången kan inte ens FNL rädda oss, det vill till annat!

LUIGI: Du, jag har en idé. Vi låser dörren till rummet och stänger in dom där ett tag, och under tiden så ställer vi undan allting. Grejerna gömmer vi under den där sängen och kistan ställer vi på höjden i garderoben.

GIOVANNI: Bra, gå och vrid om nyckeln. (Luigi gör så och de hjälps sedan åt att ta ur säckarna ur kistan och ställa dem under sängen)

MARGHERITA: (från rummet) Antonia, skyndar du dej på nu då? Jag måste säga dej en sak.

ANTONIA: (från rummet) Ja, jag kommer, jag ska bara ta på mej allt igen, det håller på och ramplar ner!

GIOVANNI: Sådärja, nu är det klart med säckarna. Skjut in dom längre in.

LUIGI: Det är ju inte alls klart. Titta här, när vi sköt in dom här på ena sidan så kom dom ut på andra sidan. (böjer sig ner och tittar under sängen) Vad mycket det är! I kistan såg det inte så mycket ut. Det ser ut som om det var dubbelt så mycket!

GIOVANNI: Ja det är klart, om du ser med huvet neråt sådär... allt verkar mer då. Det kallas för yogaeffekten. Kom, hjälp mej att få upp kistan. Nej vänta, vi får ta av locket först, annars blir den för bred. (de tar kistan och ställer in den i garderoben)

LUIGI: Ja, det hade du rätt i. Men vad är det här med yogaeffekt, som du snackar om?

GIOVANNI: Ja, det använder indierna sej av - stackarna... när dom inte har nåt att äta. Och dom vet ju vad hunger vill säga. Dom ställer sej på huvet..., och när dom står så, så inbillar dom sej vad dom vill..., grejer att äta, att dricka..., mer och mer hela tiden... och dom äter och äter. Kissinger lärde dom det.

LUIGI: Försvinner hungern då, då?

GIOVANNI: Nä, den stannar ju kvar förstås. Ta i nu då, det är nästan klart... skjut på! (de har skjutit in kistan precis över sergentens kropp)

LUIGI: Jaså, dom nöjer sej med inbillningen, då?

GIOVANNI: Ja, just det. (försöker stänga garderobsdörren)

LUIGI: Vet du att när jag hade haft huvet neråt så inbillade jag mej också nåt?

GIOVANNI: Ja, du sa det.

LUIGI: Nej, nåt annat. Jag tyckte jag såg sergeanten i garderoben.

GIOVANNI: Sergeanten? (slår fort upp garderobsdörren) Vilken tur, det var verkligen inbillning. Låt mej inte få se dej en gång till med huvet neråt! Låt indierna syssla med såna där dumheter, lämna det åt dom! Fan också den går inte att stänga. (skjuter förgäves till dörren som förblir halvöppen)

MARGHERITA: (utanför) Nä Antonia, nu är jag trött på det här. Jag går in dit och väntar. Det blir värst för dej själv.

GIOVANNI: Gå och öppna, jag kan inte gå härifrån. (Luigi springer och öppnar. Margherita kommer in)

MARGHERITA: Åh tack, så snällt. (ser

Giovanni) Åh, Giovanni, hej!

GIOVANNI: Hallå där, din man sa att allt har gått bra. Är det fått eller inte, det här barnet nu då?

ANTONIA: (kommer in i full fart) Kan man få veta vad det var som du hade så bråttom att säga mej nu då? (stannar som förlamad) Aaah... är ni tillbaka..., vilken tur!

GIOVANNI: Antonia. Magen... har dom gjort transplantation på dej?

LUIGI: Transplantation?

ANTONIA: Ja, det vill säga rätt så...

GIOVANNI: Vadå rätt så? Har dom gjort det eller inte?

ANTONIA: Ja, men det var inte så... hur ska jag säga...

GIOVANNI: Jag visste det, jag visste det! Vad var det jag s! Hon är ju dum i skallen, hon är den värsta dumskalle som finns... (börjar gå från garderobsdörren men blir genast tvungen att gå tillbaka och hålla fast den) Gjorde dom kejsarsnitt?

ANTONIA: Ja, men litet bara.

GIOVANNI: Vadå litet?

ANTONIA: Ja, jag menar, lagom...

LUIGI: Gjorde dom kejsarsnitt på dej också?

MARGHERITA: Javisst, det vill säga nej... Antonia gjorde dom det?

LUIGI: Varför frågar du henne om det? Vet du inte det själv?

ANTONIA: Nej, dom sövde ju ner henne stackarn. Hur skulle hon kunna veta det när hon var nersövd?

GIOVANNI: Så dej opererade dom när du var vaken i stället då?

ANTONIA: Nä nu får det vara nog! Vad är det här för tredje gradens förhör egentligen. (de turas om att hålla garderobsdörren som öppnar sig hela tiden. lett visst ögonblick som av sympati, så öppnar sig också skåpdörrarna och dörrarna i lägenheten. Det blir ett absurt kringspringande)

ANTONIA: Aldrig att han hör sej för om hur jag mår, om vi är levande eller döda. Och vi som gått upp från sängen som två idioter bara för att ni inte skulle bli oroliga, för dom på sjukhuset ville inte. Och vad skulle jag förresten ha gjort tycker du? Hon skulle ju förlora barnet, och jag kunde rädda det åt henne. Var är annars solidariteten? Ar det inte du som alltid säger att vi måste hjälpa varann..., och att en kommunist..., måste vara en som...

GIOVANNI: Jo, jo du har rätt... förlåt... det var kanske bra att du gjorde så... ja, det var det säkert.

LUIGI: Tack Antonia för det du har gjort. Du är verkligen en praktkvinna.

GIOVANNI: Ja, ja, du är verkligen en praktkvinna!

LUIGI: Säg det du också... hörnu.

MARGHERITA: Ja, ja, Antonia, du är verkligen en bra kvinna!

ANTONIA: Nä, sluta nu, annars börjar jag gråta.

GIOVANNI: Kom... kom här, stå inte upp, (han får henne att sätta sej på sängen) för med kejsarsnitt du vet... Det kanske hade varit bättre om du stannat längre där på sjukhuset.

ANTONIA: Nädå, inte alls... titta, jag mår jättebra... jag märker det inte ens!

GIOVANNI: Ja... av ansiktet att döma så mår du verkligen bra. Åh men titta vilken fin mage! (smeker hennes mage) Tar jag fel eller rör han sej redan?

LUIGI: Rör han sej? Ursäkta Antonia, får jag också känna?

MARGHERITA: Nä, du känner ingenting!

LUIGI: Hörnu du, det är ju min son också, va!

GIOVANNI: Javisst ja, nu har vi blivit nästan släkt. Jag ska bli far till en palestiniere!

MARGHERITA: Jag då, räknas inte jag längre? Har jag helt plötsligt blivit en nolla? Allt ståhej för Antonia, men jag då?

ANTONIA: Just det, ordna lite ståhej för henne också! Gå bort härifrån nu för jag måste gå ut också. (hon reset sig och går snabbt mot dörren)

GIOVANNI: (hejdar henne)

Gå ut... för att göra vadå? Du är ju galen. Du ska inte gå härifrån. Lagg dej genast i sängen, i värmen. Förresten, vi flyttar sängen hit, nära elementet. (ska till att flytta sängen)

LUIGI: Stopp, vad gör du? (alla springer till) Den knäppskallen!

GIOVANNI: Ja, ni har rätt, det är för farligt att flytta den... Det är för farligt... behållarna står ju där... (för tillbaka Antonia till sängen. Antonia stannar till)

ANTONIA: Vad är det där för lock?

GIOVANNI: Vilket då?

ANTONIA: Det där. (pekar på kistlocket)

GIOVANNI: Jaså, ja det är inget lock, det är en vagga! Ja, Luigi köpte det så fort han fick veta om barnet, med en gång så sa han: En vagga, en vagga! Den är modern, du ser, man hänger upp den i taket med trådar och sen gungar den.

ANTONIA: Men den är ju så lång?

GIOVANNI: Ja, du vet, om han växer. Dom är ju långa i familjen, det var nersatt pris. (Antonia sträcker ut sig på sängen inte alltför övertygad. En gubbe dyker upp i dörren. Det är fortfarande samme skådespelare som spelat polisen)

GUBBEN: Får man komma in? Stör jag?

GIOVANNI: Åh, pappa vad roligt. Kom in, kom in.

ANTONIA: Hej pappa!

GIOVANNI: Känner du mina vänner? Det här är min far.

GUBBEN: Angenämt.

LUIGI: Fan, en till som liknar... Giovanni hade du tänkt på att din far...

GIOVANNI: Ja ja, men bry dej inte om det..., min far är lite insnöad.

GUBBEN: Nä börja inte nu du... jag är inte alls insnöad... (vänd till Margherita) Hur mår min Antonia då? Åh vad du ser strålande ut... du verkar nästan yngre...

GIOVANNI: Nej pappa, hon är inte Antonia, det där är Antonia.

GUBBEN: Jaså?

ANTONIA: Ja pappa, det är jag.

GUBBEN: Vad gör du där på sängen? Mår du inte bra?

GIOVANNI: Nej, hon väntar barn.

GUBBEN: Jaså... och vart har han gått då? Var lugn bara, du ska se att han kommer tillbaka. (ser på Luigi som om han såg honom för första gången)

Åh titta, här är han ju! Oj, han har ju blivit stora karln. Men du borde inte låta mamma vänta sådär...

GIOVANNI: Pappa, det här är en vän.

GUBBEN: Vad fint! Man ska alltid vara vän med sina barn! Förresten så kom jag hit fr att meddela er att dom kommer att kasta er ur huset.

GIOVANNI: Vilka då?

GUBBEN: Ägaren till det här huset. Av misstag har dom skickat vräkningsbeskedet hem till mej. Här är det. Det står att ni inte betalat hyran på fyra månader.

GIOVANNI: Nä vad säger du, du misstar dej. Får jag se. Antonia har alltid betalat varje månad, visst Antonia?

ANTONIA: Ja, naturligtvis.

GUBBEN: I vilket fall som helst så kommer dom att utrymma hela huset, för här är det nästan ingen som betalar längre, på flera månader..., och dom få som betalar, dom sätter in bara hälften av hyran.

GIOVANNI: Vem har sagt det?

GUBBEN: Kommissarien som håller på att utrymma lägenhet för lägenhet... en hedersknyffel! (man hör ett svagt väsen blandat med framskrikna order)

LUIGI: (tittar ut genom det tänkta fönstret) Titta ner på gatan, vilken uppställning av poliser!

MARGHERITA: Det är sant..., titta vilka grejer... det är som att vara i krig. Och titta så många lastbilar!

GUBBEN: Visst, för att köra bort möbler och annat. Allt gratis. (oväsendet ökar, man hör också kvinnor och barn som gråter och ytterligare order)

POLISRÖST UTIFRÅN: Skynda er på... rör på benen... Ta ut sakerna... Utrym!

GIOVANNI: Nämen, det här vräkningsbeskedet är just för oss, Antonia, för Guds skull! Vad är det här för historia? Tala!

ANTONIA: Skrik inte, du skrämmer barnet!

GIOVANNI: OK, jag pratar tyst. Här står det att vi inte har betalat på fyra månader. Antonia svara, kan du förklara nån gång?

ANTONIA: Ja, jag ska. Ja, det är sant. Jag har inte betalat på fyra månader, och jag har inte betalat lyset och gasen heller... så det har dom stängt av.

GIOVANNI: Har dom stängt av gasen och lyset? Men varför har du inte betalat?

ANTONIA: För med alla dom pengar som vi tjänar tillsammans så klarar jag knappt av att låta dej äta dåligt och att klara livhanken.

MARGHERITA: Luigi, jag måste säga dej en sak: jag har inte heller klarat av att betala hyran.

LUIGI: Fint!

ANTONIA: Du ser, du ser, vi kvinnor är alla ena stackare... alla dom andra som bor i det här huset också, och i det mitt emot och i det andra... allihop.

GIOVANNI: Men vad in i glödheta... men för Guds skull, men varför har du inte sagt att pengarna inte räckte till?

ANTONIA: Vad skulle du ha gjort då då... Skulle du ha gått och stulit?

GIOVANNI: Nä, det är klart., men i alla fall...

ANTONIA: Men i alla fall så skulle du ha börjat svära... och säga just att jag var en eländig stackare... och säga »Jag förbannar den dag då jag gifte mej med dej!» (snyftar)

LUIGI: Har du åtminstone betalat lyset och gasen?

MARGHERITA: Ja ja lyse och gas har jag betalt.

LUIGI: Ja, det var ju skönt.

GIOVANNI: Såja, gråt inte. Det är ju inte bra för barnet heller.

GUBBEN: Nejdå, nejdå, allt kommer att bli bra. Förresten nu när jag tänker på det, så kom jag ju för att ta hit grejer. Vänta, jag lämnade det här utanför. (går ut och kommer genast in igen) Ibland är jag verkligen borta, här är det. (kommer in med en stor påse och ställer den på bordet) Jag hittade den i min bod. Det måste vara ert.

LUIGI: Men vad är det? Smör, mjöl, tomater på burk?

ANTONIA: Åh, den här gången har jag ingenting med det att göra.

GIOVANNI: Nej pappa, det kan inte vara vårt.

GUBBEN: Jodå, det är visst ert, jag såg Antonia komma ut ur stugan i morse!

ANTONIA: Ja, det är bra. Ja, det är grejer som jag köpte i går till reducerat pris.

GIOVANNI: På snabbköpet?

ANTONIA: Ja, men jag har bara betalat för hälften. Den andra hälften har jag snott.

GIOVANNI: Snott? Har du börjat stjäla?

ANTONIA: Ja.

LUIGI: Du också?

MARGHERITA: Ja, jag också.

ANTONIA: Nej, det är inte sant..., hon ljuger, hon har inte med det att göra. Hon har bara hjälpt mej. (två poliser kommer in)

POLISEN: Får man stiga på? Familjen Bardi... är det ni?

POLISEN: Här är utrymningsordern. Ni har en halvtimme på er, gör er klara! Vi kommer tillbaka och ger er ett handtag om en stund. (de går ut)

GIOVANNI: Nä, det är ju också..., jag blir galen.

LUIGI: Lugna dej Giovanni..., när det gäller stulna grejer är det bäst att vi kniper käft.

GIOVANNI: Vadå kniper käft, vad har det med varann att göra? Vi står ju på gatan, fattar du inte det? Den där eländiga, den där oärliga omdömeslösa...

ANTONIA: Visst, du har rätt... säj bara den där horan som vanäras dej, som drar ditt fattiga men hedervärda namn i smutsen... som till och med spelar på dina mest ömtåliga faderskänslor..., för du ska veta det... inte ens barnet är sant... det är också en vals..., titta, här på magen gjorde jag spaghetti och ris och socker, all möjlig mat som jag snott! (tar ut det ur kappan med vrede)

LUIGI: Vadå, men barnet då, transplantationen. Margherita?

GIOVANNI: Nä... det är för mycket! Nä jag dödar henne, jag dödar henne!

GUBBEN: Jaha, eftersom jag har utträttat mina ärenden..., så går jag väl då. Och kom ihåg: håll alltid ångan uppe! (går ut)

Oväsendet utanför ökar hela tiden, kvinnor och män skriker, order ropas, sirentjut.

GIOVANNI: Dm ohederliga lögnerska! Komma och driva med mej med den där historien om barnet också! (Luigi håller fast honom) Släpp mej!

ANTONIA: Han har rätt, släpp honom..., låt honom döda mej bara, men på riktigt! För jag är också trött på det här eländiga livet! Mer än du! Och speciellt är jag trött på dina uppblåsta tal..., om ansvarskänsla och offer..., om värdigheten i att dra åt svångremmen, om arbetarklassens stolthet. Vem är då den här arbetarklassen, vilka är dom här arbetarna? Det är vi, vet du det? Med vår ilska och vår fattigdom. Vi är lika desperata som alla dom som håller på att kastas ut ur sina hus nu. Titta på dom, titta på dom därnere... dom har det värre än deporterade! (oväsendet ökar fortfarande)

Men du vill inte se hur sakerna verkligen ligger till, du vill stå med ögonen förbundna som en annan blindbock! Du är inte ens kommunist längre... du har blivit en socialisthumanist, med prästkallelse, en kastrerad!

GIOVANNI: Ååh, nu är cirkeln slut! Var med du också Margherita, genera dej inte!

Nej, jag är ingen kastrerad! Jag ser och förstår också hur det verkligen går till, att mitt partis politik alltmer liknar en stor soppa och att dom här turerna med att dra och släppa efter med kristdemokraterna för att komma i regeringsställning liknar den där narrens bravader som ville få sej en hora gratis och fick syfilis också... gratis. Och det är rätt att så många jobbare är förbannade! Och jag blir också förbannad och funderar. Och ilskan jag känner är ju inte mot dej... den är framför allt mot mej själv, mot den vanmakt jag

känner... eftersom jag känner mej blåst. För partiet är inte här, i det här ögonblicket... med oss, det är inte nere på gatan med dom desperata! Och i morgon i tidningen skriker det kanske att vi är en massa skurkar!

ANTONIA: Men vad har hänt med dej, Giovanni, är det verkligen du som pratar? Har hjärnan vänt sej ut och in på dej?

LUIGI: Ja, har du också låtit dej påverkas av extremisterna?

GIOVANNI: Nej, det har jag alltid tänkt, det är bara det att du kanske har rätt, Antonia, jag har prästkallelsekomplex... och jag har aldrig vågat säga det... och jag var en motvallskärring som ett flöt. Och jag ska säga dej en sak till när vi ändå håller på: att jag också har stulit med Luigi. Gå bort därifrån.., titta här under sängen... socker och mjölsäckar!

ANTONIA: Har du stulit?

LUIGI: (hjälpser honom) Ja, men först måste han bli förbannad av att få veta att dom håller på att ställa oss på minimilön!

GIOVANNI: Nej, det var bara den sista droppen för skålen var redan överfull sen en tid tillbaka. Titta, titta vad mycket grejer. Oj, vad mycket! Nu fungerar yogaeffekten också när jag står som vanligt! Men det är inte slut med det! Du ska veta att det här är inte alls nån vaggga. Det är ett kistlock! Här är den, ge mej ett handtag Luigi! Det var min idé, för att bära grejerna i. (går mot garderoben)

ANTONIA: Nej stanna, vad ska du göra?

GIOVANNI: Jag ska göra det jag ska. Du måste få veta allt. (de tar ut kistan varvid man ser sergeanten som håller på att kvickna till)

GIOVANNI och LUIGI: Sergeanten!

SERGEANTEN: Jag ser! Jag ser! (går ut ur garderoben) Den heliga Eulalia har förlåtit mej. Hon har givit mej nåd. Magen? Jag är med barn! Åh, välsignade heliga Eulalia, jag tackar dej även för detta. Jag ska bli mor... jag ska bli mor! Tack heliga Eulalia! Tack! (går ut)

GIOVANNI: Nä, vad är det här för en dag egentligen? En karabinjär med barn, det är väl därför dom kallas för folkets fader. (utifrån hörs skott och skrik.. Giovanni vid fönstret) Titta, kvinnorna håller på och kastar ner sina grejer från lastbilarna. Poliserna skjuter!

LUIGI: Ja, men titta på dom där killarna på taken... dom slänger ner allt möjligt, tegelstenar... tegelpannor!

ANTONIA: Och där, där, titta på den där kvinnan med jaktgeväret... därifrån fönstret skjuter hon!

GIOVANNI: Poliserna skjuter i huvudhöjd. Dom har träffat en pojke...

MARGHERITA: Dom här tänker döda på riktigt som i centrum.

KÖR: Mördare, mördare...!

GIOVANNI: Ner... ner... vi slänger ner likkistan i huvet på dom!

ANTONIA: Dom... flyr... poliserna flyr...!

MARGHERITA: Dom har lämnat lastbilarna och allt där!

ANTONIA: Och kvinnorna slänger ner sina grejer från lastbilarna!

GIOVANNI: Bra! Bra gjort! Sådär ska man göra!

ANTONIA: Stackars pojke... dom bär bort honom nu... hoppas han klarar sej.

GIOVANNI: Uslingar! Titta på »folkets söner» där...! Och sen kommer dom och säger att det är vi som använder våld.

LUIGI: Så du har fattat det äntligen!

GIOVANNI: Det är klart att jag har fattat! Jag har ju sagt ett bra tag nu att vi inte kan stå som några saltstoder längre. I årtal har vi ju varit blockerade sådär, jämt med pekfingret i luften. Skrämda. »Sätt inte igång med nånting! Starta inte nån strejk, för Guds skull! Det är inte rätt ögonblick, vi skulle spela terrorismen i händerna. Sen skulle man kunna säga att vi stödjer den t o m. » Terrorism? Vilka är det som terroriserar just nu? Det som Fiatchefen Agnelli håller på att ordna, med sin typ av massaker, vad kallar ni det för? Titta här, 25 000 avskedade. Är inte det en massaker?

ANTONIA: Man ser inget blod flyta, men det gör det ändå, var så säkra! Man ser det på dom tusentals och åter tusentals män och kvinnor som slängs på sophögen, som trasor.

MARGHERITA: Den massakern står det inget om i tidningarnas krönikor. Ingen skriker om att det är en nationell katastrof.

ANTONIA: Nej minsann. Republikens president kommer knappast hit med sitt ridande garde och lägger kransar.

GIOVANNI: Nej, tvärtom, det finns dom som kommer att säga: »Var lugna, låt er inte provoceras. Inga strejker, låt oss sköta det här. Vi åker till Rom nu, vi ska sätta oss runt ett bord allihopa och diskutera. Det kommer en minister med också. Ta det lugnt, naturligtvis måste vi komma fram till en kompromiss. »

ANTONIA: »Någon eftergift måste vi ju göra. Det här att göra med arbetets rörlighet, det är klart. Vissa blir drabbade, det är ödet.»

LUIGI: Det är dom »vilda» arbetsgivarna, socialdemokratins mänskliga ansikte.

GIOVANNI: Visst, det är som roulette. Ibland kommer det arbetstillfällen, ibland försvinner dom. Som roulette, rysk roulette. Nej, nej, nej! Vi gillar inte det spelet.

Ursäkta, men vi föredrar ett annat. Ta Danzig t ex, det väntade ingen. Ni ler, va? Visst, visst. Sanningen att säga, så är vi arbetare lite på låg nivå, vi sitter där med ändan bar.

Men se upp, det kan hända att vi så småningom reser oss, först till knäböjande och sen till upprätt ställning. Och vi varnar er: i upprätt ställning gör vi alltid en viss effekt!

På sista repliken sänks ljuset långsamt tills det släcks fullständigt.